

ბრუნდისკომისიის წევრის პირადი წიგნი

№ 1

ახალბეაობა
ბრუნდისკომისიის

1

9

3

6

შინაარსი

მეთაური—მეთორმეტე 7

კომპაზიციულ თემაზე.

ვ. ვარშკოვი—კომპაზიციული ჯგუფები 9

ვ. სვანიძე—პოლიტიკური სწავლება ჩვენი მუშა-
ობის გარდაქმნის არსი 14

დ. მჭედლიშვილი—ლენინური კომპაზის დაუფლე-
ბისათვის 21

ზაქარაია—ვისწავლოთ ბეჯითად 26
ნაენი მოღვაწის გვირგვინი.

დ. თაბთაძეშვილი—რჩეულნი. 31

მხატვრული განწყობილება.

ალ. გომეაშვილი—სიმღერა ათასეულზე . . 38

ზრ. აბაშიძე—ერთი ლამის ამბავი 45

წითელ საზღვრების იქით

ბ. ნატროშვილი—ერთად ერთი გზა—ბრძო-
ლა 50
კონსულტაცია. 55



4886

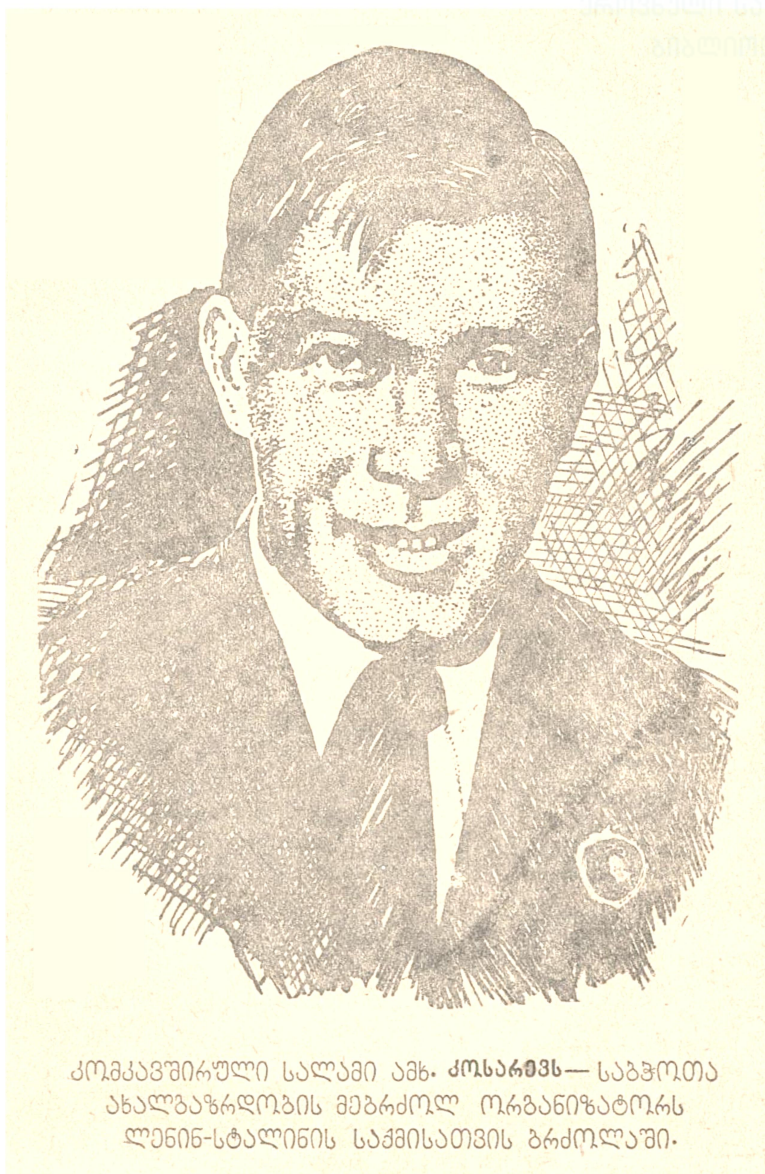


სალამის ჰირველი სიტყვა და კომკავშირული მადლობა სოციალი-
ზმის გენიალურ არქიტექტორს, ხალხთა უსაყვარელს ბელადს—ბრძენ
დიდ სტალინს, რომელმაც შეგვიძინა ასე ბედნიერი, მხიარული და საა-
მური ცხოვრება.





ჩვენი მხურვალე კომპანიაში საღამო ორ-
დენოსან საპარტეზოებს ახალგაზრდობის საუ-
კეთესო მასწავლებელსა და მებრძოლს — ამხანაგ
ლევან ბერიას, რომელიც ყოველდღიურად გვე-
ხმარება და გვასწავლის სტალინური სტილით
მუშაობას.



კომკავშირული საღამო ახ. კოსარევს — საბჭოთა
ახალგაზრდობის მებრძოლ ორგანიზატორს
ლენინ-სტალინის საქმისათვის ბრძოლაში.

სსსრკ-ის ბოლშევიკი

საქ.კ.პ.(ბ)ცენტრ.

კომიტეტის

გამომცემლობა—

„კ მ უ ნ ი ს ტ ი“

რედაქციის მისამართი

ტფილისი

რუსთაველის გამზ., 22

საქ. ა. ლ. კ. კ. ც. კ-ის და ტფ. კომიტეტის ორგანო

გ ა მ ო ც ე მ ო ს
მ ი ც ხ ი წ ე ლ ი

№ 1

ი ა ნ ვ ა რ ი
1 9 3 6 წ.

მ ე თ ო რ ე ბ ე ტ ე

ორდენოსან საპარტევლოს ლენინური კომკავშირი თავის მე-12 ყრილობაზე მოვიდა, როგორც მოწინავე საბოთა ახალგაზრდობის მაღალი აღმზრდელობითი პოლიტიკური ორგანიზაცია.

არასოდეს საპარტევლოს კომკავშირი არ ყოფილა ისე შემვიდროვებული, მოწოდებული და იდეურად გაბრუნებული, როგორც ახლა.

საპარტევლოს და ა/კ. ბოლშევიკების სახელმწიფო მისიაში, ღირსეული სტალინური ამხ. ლავრენტი ბერიან სტალინური მუშაობით ხელმძღვანელობს და ზრდის ახალგაზრდობას. იგი ყოველდღიურად ნერგავს ახალგაზრდობაში ბოლშევიკურ პარტიულ ობიექტს, უსაზღვრო ერთგულების გრძნობას ღირსეულ სტალინურ მემკვიდრეობას, სოციალისტურ სამუშაოებსა და იგი ნერგავს კომკავშირში მუშაობის ნამდვილ სტალინურ სტილს.

და სწორედ ამხ. ბერიანს ყოველდღიური ხელმძღვანელობით და დახმარებით უმცლო საპარტევლოს კომკავშირმა მთელ რიგ სერიოზულ წარმატების მიღწევას დაიწყო სტალინის მითითებების განხორციელებისათვის გაძლიერებით.

ახლა გადახედეთ საქ. კომკავშირის ორგანიზაციას, როგორ გამოიყურებიან ისინი ახლა, როგორ ხვდებიან საქ. კომკავშირის მე-12 ყრილობას?

საქ. კომკავშირმა დაიწყო რა მუშაობის არსებითად გარდაქმნა ამხ. სტალინის ბრძნულ მითითებებისა და საქ. ა. ლ. კ. ც. ციკას მითითებებზე პლენუმის გადაწყვეტილებათა საფუძველზე, განსაკუთრებით გააძლიერა ახალგაზრდობის აღზრდის საკითხებზე.

ბოლშევიკების ისტორიაში ცნობილია, რომ ჩვენი პარტია ახდენდა თავისი მუშაობის ფორმებისა და მეთოდებზე გარდაქმნას რევოლუციის განვითარების ცალკე ეტაპების მიხედვით, ახალ მეთოდების მოთხოვნილებებთან შესაბამისად.

საქ. კომკავშირმა მთელი სიღრმით შეიხსნა, რომ მუშაობის გარდაქმნა არ გულისხმობდა მარტო სახელწოდების შეცვლას და აღნიშვნის ფორმალურ გარდაქმნას, რომ საჭირო იყო მუშაობის მთელი შინაარსის გარდაქმნა ამხ. სტალინის ბრძნულ მითითებების განხორციელებლად. საქ. კომკავშირს უშუალოდ განუცხადეს მე-12 ყრილობის ტარიფიდან, რომ ახალგაზრდობის აღზრდა ნამდვილად გადაიტანა მთელი მისი მუშაობის ძვაკუთხედად.

ლენინი და სტალინი გვასწავლიან, რომ ბოლშევიკებისათვის უცხოა თვითკმაყოფილების ოპტიმიზმი, შეცდომა იწინებოდა გვეფიქრა, რომ თითქმის ყველა მიღწეულია მუშაობის სრული გარდაქმნა ბელადის მითითების საფუძველზე.

წარმატებით, რომელიც ამაჟნებს საქ. კომკავშირს—ეს მხოლოდ პირველი ნაბიჯებია.

ჩვენ დაგვირგვინება კიდევ მეტი დაჟინებით და მუშაობით მუშაობა იმისათვის, რომ სამ. კომპავეშირის ყველა ორგანიზაციები გადაჭრით შემოვამკრებოდნენ ახალგაზრდობის კომუნისტურად აღზრდის ამოცანებისაკენ.

სამ. კომპავეშირის წინააღმდეგ ალყარდნ ჩვენი სოციალისტური მიზნების, ძარბანა-ფაბრიკებისა და მაღაროების ახალი აღაპიანები—ახალგაზრდა სტახანოვები; ყრილობის ტრიბუნადან ისინი უპოვებან მთელ საქართველოს ახალგაზრდობას, როგორც მიაღწიეს მათ სარეპორტო მაჩვენებლებს—ოვროკ ამს-ვრევენ ძველ ტექნიკურ ნერგებს და როგორც ნიკიტავენ ახალგაზრდობაში მუშაობის სტახანოვურ მეთოდებს.

სწორად ამ ყრილობაში მოგვლენ ორდენოსანი დედაბაბები, რომელთაც მიიღეს მთავრობისაგან უმაღლესი ჯილდო გმირული და თავდადებული მუშაობისათვის.

* * *

სერიოზულად მოკიდდა ხელი კომპავეშირმა ახალგაზრდობის იდეურ-პოლიტიკურ აღზრდას. ციფრები პოლიტიკანთლების ძხელს ახლანდელი მდგომარეობის შესახებ, რომელნიც ჩვენს ხელთაა, მთელი სიცხადით გვიჩვენებან თუ რამდენად დიდი გარდატეხა მოხდა კომპავეშირულთა პოლიტიკურ სწავლების დარგში. ის ფაქტი, რომ ამჟამად პოლიტიკანთლების ძხელში ჩაგნულია კომპავეშირულთა 92,9 პროც. განა არ ღაბაბაობს პოლიტიკურ სწავლებისადმი გაზრდილ ინტერესზე?

კომპავეშირმა უშუალოდ რა „სეზონურობის“ პრაქტიკა და მაგრად მოკიდდა ხელი პროპაგანდისტთა კადრების შეჩვენებს, მიაღწია პოლიტიკურ სწავლების ხარისხის გაუმჯობესებასაც.

ამხ. ლ. ბერიას მოხსენების შესწავლა ამ მხრივ უდიდესი გარდატეხა მოგვცა. ბიზნარდა ინტერესი ჩვენი პარტიის გმირული წარსულის შესწავლისადმი. მიწიშემაგდე შემცირდა პოლიტიკანთების ჩაგნის შემთხვევები, საუბარი გახდა ციფრებით, მიმოიღვილი და ბ. შ.

მაგრამ ასე როდია ყველა კომპავეშირულ ორგანიზაციაში. ჯერ კიდევ გვაქვს ისეთი ორგანიზაციები, სადაც კომპავეშირული კარება ან პოლიტიკანთების უზინარსოდ და უზეაფულად მივინჯნობს. გვიჩვენა ისეთი პოლიტიკანთა, სადაც მცადინეობა კავიონურად და უსიცოცხლოდ ტარდება.

და ეს ხშირად იმის შედეგია, რომ ჯოკიერეთი კომპავეშირული ხელმძღვანელები იმიწმებან ახალგაზრდობის გაზრდილ მოთხოვნებებს: იმიწმებან, რომ ჩვენს ახალგაზრდობას სურს იმის კულტურული, განათლებული. მაგრამ ჩვენ ჩვენი თა და დახმარებით დროულად არ ვეშველებით მას“ (კოსარაძე).

ჩვენ ახლა გავრს ვლაპარაკობთ იმის შესახებ, რომ საჭიროა შევისწავლოთ მარქსიზმ-ლენინიზმი პრანდელი ყყარობით. ვისწავლოთ მარქსიზმი, მარქსის ნაწარები, ლენინი—ლენინის ნაწარები, სტალინი—სტალინის ნაწარებით, მაგრამ ყველგან როდო უშუალოდ ამ საქმის სწორად მოწყობა და მოსწავლეებისადმი ნაფილი დამარების გაწევა.

კომპავეშირულთა პოლიტიკურ სწავლების დარგში ჯერ კიდევ მთელ რიგ სერიოზულ ნაქლოვანებებთან გვაქვს საქმე.

სწორად ამიტომ მოიხმენ ყრილობა სავილაურად მოხსენებას: კომპავეშირულთა პოლიტიკური სწავლების მდგომარეობა და ამოცანები.

* * *

ლენინ-სტალინის პარტია გვასწავლის: შეუჩვენებლად ვაყვილოთ ჩვენი მუშაობის დეფექტები, დამოუკიდებლად განვიხილოთ და გადაწყვიტოთ შინა საქმე შირო მუშაობის საკითხები და ამ მაგალითზე აღვზარდოთ კომპავეშირული მასები. ბოლშევიკური თვითკრიტიკაა ჩვენი მუშაობის მეთოდი.

ორდენოსან საქართველოს საბოლოოანი ახალგაზრდა აღაპიანები, რომლებიც მოვიდნენ ყრილობაზე, ბოლშევიკურად გააყრიტებან ჩვენი მუშაობის ნაქლოვანებას და დასახვენ ახალ ამოცანებს დიდი სტალინის მითითებებს ბოლშევიკურად განსოცნიელებისათვის.

კომკავშირულ თემაზე

კომკავშირის ჯგუფორები

პ. ვერუკოვი

საპ. ალ. პ. პ. ც. პ-ის მდივანი

ხელმძღვანელი კომკავშირული ორგანოების ახლანდელი საანგარიშო-სავადარჩევო კამპანიის ერთ-ერთ დამახასიათებელ მხარეს წარმოადგენს კომკავშირული ჯგუფის უმაღალითო გამოცოცხლება.

რამდენიმე წლის წინათ კომკავშირულ ჯგუფებს პირდაპირ თითებზე ჩამოითვლიდით. ფაბრიკა-ქარხნებში მაშინ არ ყოფილა კომკავშირელთა ისეთი დიდი რაოდენობა, როგორც ახლა. მაშასადამე, არ იყო საჭირო საამქრო კომ. აგნირულ ორგანიზაციაში კომკავშირული ჯგუფის შექმნა. ლენინური კომკავშირის ზრდასთან ერთად საჭირო გახდა კომკავშირული ჯგუფის შექმნა იმისათვის, რომ ყოველნაირად დაგვეახლოვებია ხელმძღვანელობა თითოეულ კომკავშირელთან.

უკანასკნელ დრომდე ბევრი კომკავშირული ჯგუფი ძალზე ცუდად მუშაობდა. და ადგილობრივი ორგანიზაციები და საკ. ალკ. ცენტრალური კომიტეტი არა ერთხელ შეხვედრიან ისეთ მდგომარეობას, როცა ამათუიმ ქარხანაში, ამათუიმ ფაბრიკაში ინიშნებოდა 50-60 ჯგუფი, მუშაობდნენ კი ერთეულები. მხოლოდ უკანასკნელ დროს სულ უფროდაუფრო მეტი ხდება ისეთი კომკავშირული ჯგუფები, რომლებიც სისხლსავე იწყებენ ცხოვრებას. ეს დაიწყო მას შემდეგ, რაც ლენინურმა კომკავშირმა, ამხანაგ სტალინის მითითებათა საფუძველზე, თავისი მუშაობის ცენტრში დააყენა ზრუნვა ახალგაზრდობისა და ბავშვების კომუნისტური აღზრდისათვის.

კომკავშირელებისა და ახალგაზრდობის კომუნისტური აღზრდა წარმოუდგენელია ისე, თუ არ წარმოებს მუშაობა თითოეულ კომკავშირელთან, თითოეულ ადამიანთან! ამასთან დაკავშირებით, ცხადია, დიდად იზრდება კომკავშირული ჯგუფის როლიც.

ზოგიერთ კომკავშირულ ჯგუფთორს ეს ყოველთვის არ ესმის: „არის კომკავშირის კომიტეტი, არის საამქროს კომორგი, არის კომკავშირული საამროს კრება, ჩვენ რაღა უნდა გავაკეთოთ?“—მსჯელობენ ისინი. და ან იმას ბაძვენ, რასაც საამქროს კომორგი აკეთებს, ან სრულიად არაფერს აკეთებენ, რადგან არ იციან რას მოკიდონ ხელი.

ამასთან ბაძვენ კომკავშირის, კომიტეტის, საამქროს კომორგის, მუშაობაში იმას, რაც ყველაზე უფრო ცუდია. კომიტეტები ბოროტად იყენებენ სხდომებს. მათ ბაძვენ ჯგუფიც და წარამარა აწყობს, როგორც წესი: უაზრო სხდომებს, ერთმა ჯგუფთორმა ერთი თვის მანძილზე თავის ჯგუფში 30 (ოცდათი!) კრება მოიწვია.

კომკავშირის კომიტეტი აწარმოებს სხდომის ოქმებს, შეაქვთ იქ თავისი კითხვები, ღებულობს გადაწყვეტილებებს, მასთან ერთად ჯგუფიც. აწარმოებს ოქმებს, იწერს დღის წესრიგს და ღებულობს გადაწყვეტილებებსა და რეზოლუციებს.

კომკავშირის კომიტეტი ამუშავებს თავის გეგმას კვარტალისა ან 2 თვის მიხედვით. ჯგუფორგიც ბაძავს მას და აღგენს გეგმას უმჯელოდ 2-3 თვით.

კომიტეტისა და საამქროს კომორგის მუშაობის მეთოდებისა და შინაარსის ეს მაგნი გადმოღება მეტად სერიოზული ნაკლია კომკავშირული ჯგუფების მუშაობაში.

მე-17 პარტიულ ყრილობაზე ამხ. ლ. მ. კაგანოვიჩი ლაპარაკობდა პარტიის საქარხნო პირველადი ორგანიზაციების მუშაობის გარდაქმნისა და გაუმჯობესების შესახებ. თავის მოხსენებაში ამხ. კაგანოვიჩმა მკაფიოდ განსაზღვრა პარტიული ჯგუფის ადგილი და ამოცანები: „...ამ ჯგუფებმა არ უნდა მიბაძონ საამქრო ორგანიზაციებს, ეს უნდა იყოს საბრძოლო ხასიათის ჯგუფები, რომელიც ყველაზე ნაკლებ დროს კარგავენ სხდომებისა, ბრძანებისა, რეზოლუციების წერისათვის და სხვა.“

კომკავშირული მუშაკები ვალდებული არიან შესაფერი დასკვნები გამოიყვანონ პარტიის ამ მითითებიდან და ძირეული კომკავშირულ როლს—ჯგუფს საბრძოლო ხასიათი მისცენ. ამასთან მხედველობაში უნდა ვიქონიოთ, რომ მრავალი ნაკლი ჯგუფორგების გამოუცდელობით აიხსნება. ამიტომ ჩვენი კომკავშირის კომიტეტებმა სერიოზულად უნდა მოჰკიდონ ხელი ჯგუფორგების ხემძღვანელობას, ყოველდღიურად ასწავლონ მათ.

ჯგუფორგების ნაკლს წარმოადგენს აგრეთვე ის, რომ ზოგჯერ მუშაობენ მხოლოდ კომიტეტის ღირეკტივებით, არ იჩენენ შემოქმედებით ინციატავას და არ ესმაურებიან კომკავშირთა წამოწყებას. ამავე დროს საჭიროა არა მარტო კომიტეტის ღირეკტივების შესრულება, არამედ რაღაც საკუთარის შეტანაც მუშაობაში, კომკავშირელთა ინციატივის გამოყენება.

ზოგიერთი ჯგუფორგები, იმის ნაცვლად, რომ კომკავშირელთა და ახალგაზრდობის აღზრდას მოჰკიდონ ხელი, მოქმედებენ, როგორც ცუდი აღმინისტრატორები, ბრძანებლობას იჩენენ კომკავშირელთა მიმართ. უცხადებენ მათ საყედურს, აძლევენ შენიშვნას და ზოგჯერ კომკავშირიდანაც კი რიცხავენ. ეს, რა თქმა უნდა, შეცდომაა და საზიანო.

„მუდამ უნდა გვახსოვდეს, რომ კომკავშირული უჯრედი არ არის ოცეული, ხოლო უჯრედის მდივანი არ არის ოცეულის მეთაური.—ამბობდა ამხ. ლ. მ. კაგანოვიჩი საკ. ალკკ მე-9 ყრილობაზე,—ეს ყოველთვის არ ესმის ზოგიერთ ამხანაგს. კომკავშირული უჯრედი არის თვითმომქმედი უჯრედი, რომელიც მუშაობს თვითკრიტიკის საფუძველზე, თითოეული კომკავშირელის შემოქმედებით ინციატივის განვითარების საფუძველზე. ხოლო მდივანი არის ხელმძღვანელი, აღმზრდელი, ის ადამიანი, რომელსაც კომკავშირელები მიჰყავს რეზოლუციისათვის მებრძოლთა მოწინავე რიგებში“.

ლენინური კომკავშირი უნდა იბრძოდეს თითოეული ახალგაზრდა აღმინისტრატორის იდეოლოგიის ჩამოსაყალიბებლად. არა საერთოდ აღმზრდელობითი მუშაობა, არა „ბითუმად“, არამედ თითოეულის იდეურ-პოლიტიკური აღზრდა.

ეს რთული საქმეა. ხანდახან კომკავშირის ზოგიერთ კომიტეტსა და რაიკომსაც კი არ შეუძლია მართებულად, კარგად მოაწყოს აღმზრდელობითი მუშაობა, ისინი თავის წინაშე ხედავენ 200-300 კომკავშირელისაგან შემდგარ კოლექტივს. და ვერ არჩევენ ივანოვს, პეტროვს და სხვა ცალკეულ კომკავშირელებს, რომელთა აღზრდისადმი სხვადასხვაგვარი მიდგომაა საჭირო.

ახალგაზრდობის აღზრდა—ჩვენი საერთო ამოცანაა—კომკავშირის ცენტრალური კომიტეტის, სამხარეო კომიტეტების, საოლქო კომიტეტების, რაიკომების, საფაბრიკო-საქარხნო კომიტეტებისა და ჯგუფფორგების ამოცანაა. მაგრამ კომკავშირის თითოეული რგოლი სხვადასხვანაირად უნდა მიუდგეს მის გადაჭრას. ჯგუფფორგი უწინარეს ყოვლისა უნდა იცნობდეს თავის კომკავშირელებს, ყურადღებით ადევნებდეს თვალს მათ განვითარებას, იცოდეს მათი განწყობილება.

რისთვისაა ეს საჭირო? ჯგუფში გაერთიანებულ კომკავშირელთა შორის ჯერ კიდევ ბევრია არასაკმაოდ აღზრდილი, ზოგჯერ კი პოლიტიკურად არასაკმაოდ ჩამოყალიბებული ადამიანი. თითოეული მათგანი მოითხოვს ხანგრძლივ, მუყაით, მტკიცე მუშაობას. ზოგიერთს ებადება თავსატეხი კითხვები, რომლებსაც თვითონ ისინი ვერ გადასჭირავენ.

რათა ჯგუფფორგმა თავის კომკავშირელებიდან აღზარდოს იდეოლოგიურად მტკიცე პარტიის ერთგული ადამიანები, მან თვალყური უნდა ადევნოს მათ ზრდას, განწყობილებას, პასუხი გასცეს საჭირობოროტო კითხვებზე, დროულად გაუსწოროს იმათ, ვინც ცდება. ჯერ კითვე ცოტა არ არის კაპიტალიზმის ნაშთები ჩვენს ადამიანთა შეგნებაში. ერთი მათ ააშკარავენ ქალისადმი არასწორ დამოკიდებულებაში, მეორე—სოციალისტურ საკუთრებისადმი არასწორ დამოკიდებულებაში, მესამე—მცდარ შეხედულებებში შრომაზე. ჯგუფფორგმა კომკავშირელებსა და ახალგაზრდა მუშებს უნდა განუმარტოს, თუ როგორ უნდა მოიქცეს ისინი ამ საკითხებში, რითაც იგი აღზრდის ახალგაზრდობას კომუნისტურ საფუძველზე.

ჯგუფფორგს ყოველდღე აქვს ურთიერთობა ახალგაზრდობასთან. აი მაგალითად, ჯგუფფორგმა კომკავშირელის მოქმედებაში შეამჩნია უარყოფითი ფაქტი. სრულიადაც არ არის სავალდებულო მთელი ჯგუფის მოწვევა. ზოგჯერ არის ისეთი მიზეზები, რომ უმჯობესია ჯგუფფორგმა მხოლოდ ამ კომკავშირელს მოელაპარაკოს. აქ საჭიროა ჭანსაკუთრებული ტაქტის, გულისხმიერების გამოჩენა.

ასეთი მუყაითი, შეუწყვეტელი აღმზრდელობითი მუშაობა თითოეულთან ცალკე წარმოადგენს ჯგუფფორგის მუშაობის საფუძველს. რა თქმა უნდა, ეს მუშაობა ძნელია. არაერთარ შემთხვევაში არ შეიძლება მუშაობის შემოზღუდვა კრებით ან სხდომით. მართო კომკავშირის კომიტეტი ამ საქმეს ვერ გაუძღვება. მას გაუჭირდება ჯგუფფორგის დაუხმარებლად მივიდეს თითოეულ კომკავშირელამდე.

მაგრამ საქმე მართო ამაში როდია. ჯგუფფორგებმა ხელი უნდა შეუწყონ პირველად კომკავშირულ ორგანიზაციას ახალგაზრდობის პოლიტიკური ცოდნისა და კულტუროსნობის ამაღლებაში. ავიღოთ თუნდაც პოლიტსკოლები, ჯგუფფორგები როდი აწყობენ სკოლებისა და წრეების ქსელს. ამას კომკავშირის კომიტეტი აკეთებს. მაგრამ ჯგუფფორგი უნდა დაეხმაროს კომიტეტს სკოლის მართებულად

დაკომპლექტებაში, ვინაიდან იგი იცნობს ყოველ კომკავშირელს, მან იცის, რომელ წრეს შეეფერება ესათუის კომკავშირელი თავისი დონით.

მას ყოველთვის შეუძლია კამოარკვიოს თავისი ჯგუფის კომკავშირელისაგან, რომელიც სკოლაში მეცადინეობს, რა გაიგო მან და რა ვერ გაიგო, ჯგუფორგს შეუძლია ამავე წრის ხელმძღვანელს უთხრას: „აი შენ ასწავლი ახალგაზრდებს მაგრამ აქედან არაფერი გამოდის, ამდენი მეცადინეობა ჩატარდა, მსმენელებმა კი ვერაფერი გაიგეს. საჭიროა ზომების მიღება“.

აივე სერიოზული მუშაობის ჩატარება შეუძლიათ ჯგუფორგებს ახალგაზრდობის კულტურული დონის ამაღლების, წიგნებისა და გაზეთების კითხვის დარგში.

ჩვენთან აქა-იქ კომკავშირელებსა და ახალგაზრდობას სადილობის შესვენებისას ხმაილოდა უკითხავენ გაზეთებს. ეს არ კმარა. ბევრად მეტი მნიშვნელობა აქვს, რომ თითოეული კომკავშირელი დამოუკიდებლად კითხულობდეს გაზეთებს და ერკვეოდეს წაკითხულში. დეე, ჯგუფორგი დაეხმაროს მას ამ საქმეში.

მძლავრი სტახანოვური მოძრაობა გაზრდილ მოთხოვნებს უყენებს კომკავშირელებსა და მათ ხელმძღვანელებს. გვყავს ორგანიზაციები, რომლებიც წარმატებით მუშაობენ ამ საქმეში. არის ათობით საწარმოები, სადაც კომკავშირელთა უმრავლესობას სტახანოველები შეადგენენ. ჯგუფორგანიზატორის უმნიშვნელოვანესი ამოცანა—მიადწიოს იმას, რომ თითოეულ კომკავშირელი ჯგუფში გახდეს სტახანოველი. საჭიროა გაუტოლდეთ ისეთ ჯგუფებს, სადაც ყველა კომკავშირელი —საწარმო მუშაკი სტახანოველია და სადაც თვითონ ჯგუფორგი აძლევს მას თვით პირად მაგალითს ახალგაზრდობას.

უკანასკნელ დროს ბევრ ლაპარაკობენ დატვირთვაზე, იმაზე, თუ ვის რა დატვირთვა მისცეს. უნდა ითქვას, რომ სრულიადაც არ არის სავალდებულო ფორმალურად გაევანწილოთ საშტატო დატვირთვა ყველა კომკავშირელს შორის. საჭიროა ისეთი პასუხსაგები დავალების მიცემა მოკლე ხნით, რომლის შესრულებაც ხელს უწყობს ადამიანის აღზრდს. დავალების შესრულება კი უთუოდ სისტემატურად უნდა შემოწმდეს. შესრულების შემოწმება აუცილებელია ადამიანთა აღზრდისა და დისციპლინიზებისათვის.

კომკავშირული ჯგუფი უნდა წარმოადგენდეს შეხმატებილებულ, მჭიდრო შეკავშირებულ კოლექტივს. მაგრამ აქ შესაძლებელია ორი უკიდურესობა. ზოგჯერ ეს შეხმატებილება, შეკავშირება იქამდის აღწევს, რომ ადამიანები ვეღარ ამჩნევენ ერთმანეთის ნაკლს, აღარც აკრიტიკებენ თავისთავს. მათთვის „უხერხულია“, როგორც ამბობენ, ნავეის გატანა ქოხიდან. ხდება სხვა რამეც: არ არსებობს თბილი ამხანაგური ურთიერთობა. შეიკრიბება ჯგუფი, იმსჯელებენ და დაიშლებიან. ეს არ არის სწორი. საჭიროა, რომ კრიტიკა ფასდებოდეს ამხანაგურ, სათუთ დამოკიდებულებასთან, ერთიმეორისათვის. ბოლშევიკური კრიტიკაც ხომ დახმარებას მოასწავებს!

ზოგიერთი კომკავშირული ჯგუფი ეწევა კარჩაკეტილ ცხოვრებას და ივიწყებს უპარტიო ახალგაზრდობას. გახა შეიძლება ასეთი კომკავშირული ჯგუფი იყოს ახალგაზრდობის ნამდვილი ხელმძღვანელი?

ხშირად ჯგუფორგები ჩივიან, რომ ისინი არ სარგებლობენ საკმაო ავტო-

რიტეტით კომკავშირელებს შორის: „მე ვეუბნები, რომ საჭიროა დაეღლები შესრულება, იგი კი ეშმაკებთან მგზავნის“.

რაშია აქ საქმე? რატომ არ სარგებლობს ჯგუფორგი ზოგჯერ ავტორიტეტით კომკავშირელებს შორის და მისი სიტყვები მათთვის არ არის დაძაფრებელი?

საჭიროა ავტორიტეტის მოპოვება. თუ გსურთ რომ პატრიისცივით გეპყრობოდნ, შენ თვითონ უნდა აჩვენო მაგალითი, იყო ნიშუში, რათა კომკავშირელები გაგიტოლდნ. ჯგუფორგი უნდა იყოს მტკიცე, ორგანიზებულობის, გამბედაობის, კულტუროსნობისა და ამხანაგობის მაგალითი.

თუ ჯგუფორგი ბედოვლათია, კომკავშირელები რა თქმა უნდა არ მოეპყრობიან მას პატივისცემით. ასეთი ჯგუფორგი თვითონ ვერაფერს მოსთხოვს თავისი ჯგუფის კომკავშირელებს. თუ გსურს ავტორიტეტული აქტივისტი იყო, —საქმით დაიმსახურო ავტორიტეტი. მაგრამ აქაც საჭიროა დახმარება კომკავშირის რაიკომების მხრით.

კომკავშირის რაიონული კომიტეტები ვალდებული არიან სერაოზული ყუ-რადლება მიაქციონ ჯგუფორგების ინსტრუქტირებასა და სწავლებას. ყველაზე უფრო მეტად უნდა ვერიდოთ საერთოდ დეკლარაციებსა და მოწოდებებს. ზოგჯერ მოიწვევენ ჯგუფორგების კრებას, წარმოსთქვამენ გრძელ სიტყვას, ტრიალიზენ ერთდამივე საკითხის რგვლივ, თვით ჯგუფზე კი არაფერს ამბობენ. ხოლო როცა „ინსტრუქტაჟი“ დამთავრდება, ადგება ერთი ჯგუფორგი და იტყვის: „ეს ყველაფერი კარგი, მაგრამ რას უნდა მოკიდოს მაინც ხელი ჯგუფორგმა, როცა იგი ჯგუფში წავა?“

კარგად მოიქცა კომკავშირის ზოგიერთი რაიკომი, რომელმაც დაიწყო ახლად არჩეული ჯგუფორგების ინსტრუქტირება მათი მუშაობის კონკრეტულ საკითხებზე.

საჭიროა, კომკავშირის ყველა რაიკომი სათანადოდ ჩაწვდეს ჯგუფორგების მუშაობას. და მაშინ კომკავშირული ჯგუფები თავის ნამდვილ ადგილს მონახვენ ჩვენს საერთო ბრძოლაში იმ მითილებათა შესასრულებლად, რომლებიც მისცა კომკავშირს ჩვენმა მასწავლებელმა და ბელადმა დიდმა სტალინმა.



ქართული სალიტერატორო
ზოგადი საზოგადოება

პოლიტიკური სწავლება—ჩვენი მუშაობის გარდაქმნის პრისი.

— ვლ. სვანიძე —

კომკავშირელი — პროლეტარული რევოლუციის იდეური მებრძოლია. ცხადია, იგი მხოლოდ მაშინ შესძლებს ამ ვალდებულების შესრულებას და გახდება მართლაც ლენინ-სტალინის დიად საქმისათვის თავდადებული მებრძოლი, თუ დაეუფლება მარქსიზმ-ლენინიზმის თეორიას; იმ ერთად-ერთ რევოლუციურ მეცნიერებას, რომელიც ანზოგადობს, რა საერთაშორისო პროლეტარიატის რევოლუციური ბრძოლის ისტორიულ გამოცდილებას, გვეხმარება, გავიგოთ ისტორიულ მოვლენათა შინაგანი აუცილებელი კავშირი, ამ მოვლენათა დაუსრულებელ ხლართში მოვნახოთ არსი, წამყვანი როლი—გავიგოთ ისტორიული პროცესის შინაგანი კანონზომიერება მის ყოველ კონკრეტულ გამოვლენაში, გავიგოთ არა მარტო ის „თუ როგორ და საით მიემართებიან კლასები აწმყაში, არამედ ისიც, თუ როგორ და საით უნდა წარიმართონ ისინი ახლო მომავალში“*)

ეს თეორია რომლის საფუძვლებიც მარქსმა და ენგელსმა შექმნეს და ჩამოაყალიბეს ერთიანი მწყობრი რევოლუციური მეცნიერების სისტემაში, ხოლო იმპერიალიზმისა და პროლეტარული რევოლუციის ეპოქაში შემდგომ განავითარეს და ახალ, უმაღლეს საფეხურზე აიყვანეს ლენინმა და სტალინმა, დაფუძნებულია არა წმინდა იდეებზე, რომელიც გამოგონილია „კეთილშობილ მოაზროვნეთა“ კაბინეტებში, არამედ წარმოადგენს „ამყამად აჩსებული კლასების ბრძოლის ნამდვილი ურთიერთობის მხოლოდ ზოგად გამოხატულებას“, იგი როგორც ენგელსი აღნიშნავდა, უძლეველს რევოლუციურ პროლეტარიატს საკუთარ მოქმედებათა ბუნებასა და პირობებს („ანტი-დიურინგი“), მან პირველმა გაადაქცია სოციალიზმი უტოპიიდან მეცნიერებათ, ჩაუყარა რა მტკიცე საფუძველი ამ მეცნიერებას. იგი წარმოადგენს მსოფლიო მეცნიერებისა და ფილოსოფიის განვითარების პირდაპირსა და უშუალო გაგრძელებას, კრიტიკულად ამუშავებს და ითვისებს რა ყველაფერს ძვირფასს, პროგრესიულს, სიცოცხლის უნარიანს, რაც შექმნა მეცნიერებამ და ფილოსოფიამ თავისი განვითარების 2,5 ათასი წლის მანძილზე. პროლეტარიატის ისტორიული ბრძოლის მდიდარმა გამოცდილებამ ათასჯერ დაამტკიცა ამ თეორიის ყოვლისშემძლეობა, რადგან იგი სწორეა,—

*) ი. სტალინი — „ლენინიზმის საკითხები“ გვ. 19.

—იგი სრულია და მწყობრი, რომელიც აძლევს ადამიანს მთლიან მსოფლმხედველობას, რომელიც არ ურიგდება არავითარ ცრუმორწმუნეობას, არავითარ რეაქციას, ბურჟუაზიული ჩაგვრის ვერავითარ დაცვას“*)

ამ რევოლუციური თეორიის დაუფლება წარმოადგენს ახალგაზრდობის ზომენისტურად აღზრდის საფუძველს, რადგან იგი და მხოლოდ იგი ზრდის მაღალ იდეურ და მტკიცე ბოლშევიკებს, რომ მხოლოდ იგი „აძლევს პრაქტიკოსებს ორიენტირების ძალას, პერსპექტივის სიცხადეს, დარწმუნებას მუშაობაში, რწმენას ჩვენი საქმის გამარჯვებაში“). რომ მხოლოდ იგი ზრდის და აყალიბებს ნამდვილ ბოლშევიკ-ლენინელს, რომელსაც ახასიეთებს მიზნის გარკვეულობა, შეუპოვრობა მიზნის მიღწევის საქმეში და ხასიათის სიმტკიცე, რომელიც ყველა და ყოველგვარ დაბრკოლებას ლახავს მიზნის მიღწევის გზაზე; რომ მხოლოდ იგი წარმოადგენს თეორიულ და პრაქტიკულ სკოლას, რომელიც ქმნის ლენინურ სტილს მუშაობაში, მუშაკის ლენინურ ტიპს, რომლისთვისაც უცხოა ყოყმოება და ამყობა, ალიაქოთი, უთავბოლოება და ობლმობა, რომელიც სავსეა მაღალი პრინციპიზაციითა და ბოლშევიკური თავდაბლობით, რომელიც ფლობს მახვილ პოლიტიკურ ყნოსვას, კლასობრივი შეურიგებლობისა, სიძულვილისა და ჩვენი დიდი სამშობლოსადმი განუსაზღვრელი სიყვარულის უდიდეს კეთილშობილ გოძნობას.—აი რატომ წარმოადგენს მარქსიზმ-ლენინიზმის შესწავლა, კომკავშირელთა პოლიტიკური განათლება ახალგაზრდობის კომუნისტურად აღზრდის საფუძველს.

კომკავშირში ბევრი ახალგაზრდა ვაჟი და ქალი გვყავს, რომელთაც შეგნებული პოლიტიკური ცხოვრება მხოლოდ 3—4 წლის წინად დაიწყო. მათთვის არა თუ ცარიზმის დესპოტია და მასთან ბრძოლა, 1905 წლის რევოლუცია და 1917 წელი, არამედ სამოქალაქო ომიცა და პარტიის ბრძოლა ლენინიზმის მტრებთან სოციალიზმის მშენებლობის მშვიდობიან წლებშიაც კი შორეულ ისტორიულ წარსულს წარმოადგენს. ოქტომბრის ეს ბედნიერი თაობა ამ მკაცრ ისტორიულ დღეებს იცნობს არა საკუთარი გამოცდილებით, არამედ წიგნებით, ლიტერატურით, მოგონებებით, ხოლო ზოგჯერ კი სრულებითაც არ იცნობს. ამ ახალგაზრდობას, რომელსაც წილად არ ხვდა უშუალოდ გამოცელო კლასობრივი ბრძოლების ეს ისტორიული სკოლა—არ მიუღია ის პირველი რევოლუციური ნათელა, კლასობრივ-პოლიტიკური გამობრძანება, რომელიც მიიღო ბოლშევიზმის სახელოვანმა უფროსმა თაობამ. ამიტომ კომკავშირის ამ ახალგაზრდა წევრების იდეურ აღზრდას, მათში მარქსისტულ ლენინური სოფლმხედველობის გამომუშავებას განსაკუთრებული მნიშვნელობა აქვს.

კომკავშირში ყველას სამუშაოდ როდი აქვს გაგებული ეს ანბანური ქეშმარიტება. აბა სხვა რით უნდა აიასნას ის მდგომარეობა, რომ წალკის რაიონში რამოდენიმე თვის განმავლობაში სრულიად ჩაშლილი იყო პოლიტკანათლება, ხოლო რაიკომის მდივანი ამხ. მუსტაკოპულო გართული იყო „სხვა სერიოზულ სამუშაოებით ახალგაზრდობის კომუნისტურად აღზრდის დარგში“(!)

*) ლენინი „რჩეული ნაწერები—ტომი პირველი. გვ. 35.

რომ კომკავშირის ყარაიას რაიკომის მდივანმა ამბ. ტაგო-ზადემ დედამიწიდან განდევნილი ღმერთები ფიცით ჩამოიყვანა ისევ ძიოს, იმის დასამტკიცებლად, რომ მის „რაიონში“ შეუძლებელია პოლიტგანათლების მოწყობა“, „რომ მათთან ეს საქმე აუცილებლად ჩაიშლება, განა ყველაფერი ეს მოსათმენია? შეიძლება თუ არა ითქვას, რომ ამ ხალხმა გაიგეს მათ წინაშე მდგარ ამოცანათა არსი?—არა! მათ იგი არ გაუგიათ. სწორედ ამის შედეგად მათ არც პრაქტიკული მუშაობა მოუწყვიათ კარგათ.

ცხადია, რევოლუციური თეორიის დაუფლება ახალგაზრდობის მიერ შეუძლებელია უბრალო საარქივო წესით—რევოლუციური თეორიის შესახებ ხშირად უხეიროდ დაწერილი „პოპულიარულ-წიგნებისა და ბროშურების კითხვით. მარქსიზმ-ლენინიზმის ნამდვილი ღრმა და მეცნიერული შესწავლა მოითხოვს, რომ ჩვენმა ახალგაზრდობამ ნამდვილად ღრმად და ბეჯითად შეისწავლოს მარქსის, ენგელსის, ლენინისა და სტალინის ნაწარმოებები საერთაშორისო პროლეტარიატის რევოლუციური ბრძოლის ისტორიული გამოცდილება, რომლის თეორიულ განხილვადობასაც მარქსიზმ-ლენინიზმი წარმოადგენს და ბოლოს, რაც მთავარია შეისწავლოს და გაიგოს საკ. კ. პ. (ბ) სახელოვანი ისტორია.

გამოსავალ პუნქტს კომკავშირის მრავალფეროვან და შინაარსიან მუშაობაში ახალგაზრდობის კომუნისტურად აღზრდის, კომკავშირელთა თეორიული სწავლების დარგში უნდა წარმოადგენდეს ბოლშევიკური პარტიის ისტორიის ღრმად შესწავლა.

ბოლშევიკური პარტიის ისტორიის შესწავლის დროს განსაკუთრებული ყურადღება უნდა მიექცეოდეს კომკავშირელებისა და ახალგაზრდობის მიერ მის ღრმად გაგებას „რომ მარქსიზმი ჩვენთან გაიზარდა და განმტკიცდა ხალხისნობასთან (ნაროდოველობა და სხვა), როგორც მარქსიზმის უბოროტეს მტერთან ბრძოლაში და მისი იდეური დებულების პოლიტიკური ბრძოლის ძეგლებისა და მეთოდების (ინდივიდუალური ტერორი, რომელიც გამოირიცხა მასობრივი პარტიის მოწყობას) განადგურების საფუძველზე“, რომ „მარქსიზმ-ლენინიზმი გაიზარდა, განმტკიცდა და გამარჯვებული გამოვიდა პირველ ყოვლისა ძველ ხალხისნობასთან ბრძოლაში, ხოლო შემდეგ კი მენშევიკებთან და ესერებთან ბრძოლაში“.

ამასთან სერიოზულად უნდა იქნეს შესწავლილი და გაგებული ანტიპარტიული დაჯგუფებები, მათი ბრძოლის ხერხები და ტაქტიკა და მით უმეტეს ჩვენი პარტიის ბრძოლის ხერხები და ტაქტიკა ანტიპარტიულ დაჯგუფებებთან ოქტომბრამდე და ოქტომბრის შემდგომ პერიოდში.

ახალგაზრდობის მიერ ბოლშევიკური პარტიის ისტორიის შესწავლაში კერძოდ, და პოლიტიკურ სწავლებაში საერთოდ, ჯერ კიდევ ადგილ აქვს მეტად სერიოზულ ნაკლოვანებებ. ყველაზე სერიოზულ ნაკლოვანებას პარტიის ისტორიის შესწავლაში წარმოადგენს ფორმალისმი, სქოლასტიკა და დოგმატიზმი, რაში მდგომარეობს იგი?— პირველ ყოვლისა თავის გამოხატულებას პოულობს პარტიის ისტორიის ზერელედ შესწავლაში. ხშირად საფუძვლიანი, კონკრეტული — ზუსტი, ფაქტიური ცოდნის შეცვლაში ზოგადი დებულებისა და დასკვნების

დაზეპირებით. ხშირია ისეთი შემთხვევები, როდესაც კომკავშირელები მშვენივრად ერკვევიან პარტიის ისტორიის ზოგად-თეორიულ საკითხებში, იციან თუ როგორ აყენებდა ჩენი პარტია ბურჟუაზიულ-დემოკრატიულ რევოლუციის საკითხს 1905 წელში, ერკვევიან ამ რევოლუციის ხასიათში მის მამოძრავებელ ძალებში და სხვა, მაგრამ თითქმის უმეტესობას მათგან წარმოდგენაც კი არ აქვს იმ კონკრეტულ ფაქტებსა და კონკრეტულ ისტორიულ მოვლენებზე, რომელთაც ადგილი ქონდა 1905 და 1917 წლის რევოლუციისა; ისინი გატაცებულნი არიან ზოგადი დებულებების შეთვისებით, ხშირად არ იცნობენ 1905 წლის დეკემბრის შეიარაღებულ აჯანყებას, პოტიომკინის აჯანყებას და საერთო რევოლუციური მოძრაობის იმ კონკრეტულ ფაქტებს, რომლის შესწავლის გარეშე წარმოდგენილია ნამდვილი სერიოზული ისტორიული ცოდნის შემუშავება.

ასეთმა სქოლასტიკამ და დოგმატიზმა პარტისტორიის შესწავლაში, ადგილი ჰპოვა არა მარტო პოლიტსკოლებს და წრებში, არამედ უმაღლეს სასწავლებლებშიაც კი. ამის საილუსტრაციოდ, ზედმეტი არაა, მოვიყვანოთ საუბარი სახუბტის ფილოსოფიური სექციის მეორე კურსის სტუდენტ კომკავშირელ ხუნდაძესთან, რომელმაც უნივერსიტეტში „შეისწავლა“ პარტიის ისტორია.

— როგორ აფასებდა ლენინი 1905 წლის რევოლუციას?

— ლენინი ამბობდა, რომ 1905 წლის რევოლუცია არის ბურჟუაზიულ დემოკრატიული რევოლუცია, რომლის შედეგადაც ჩვენ უნდა მივიღოთ სოციალ-დემოკრატიული დიქტატურა (!).

— სად ამბობს ამას ლენინი, როდის, რომელ ნაწარმოებში?

ჩაფიქრებულია! ვერ პასუხობს!

— 1905 წლის დეკემბრის შეიარაღებულ აჯანყებაზე იცით რაიმე?

— არაფერი.

— „პოტიომკინის“ აჯანყებაზე?

— არ შემიძლია მოვიგონო და გიპასუხოთ.

ეს მეტად დამახასიებელია. ამ შემთხვევაში ხუნდაძის სახით ბევრი კომკავშირელი და პროპაგანდისტი ლაპარაკობს.

ცხადია, შეუძლებელია პარტიის ისტორიისა და საერთოდ მარქსიზმ-ლენინიზმის მეცნიერულად შესწავლა კონკრეტული ცოდნის მარაგის, კონკრეტული ისტორიული ფაქტებისა და მოვლენების ცოდნის გარეშე, რადგან ამ ისტორიული კონკრეტულობის გარეშე ყველაფერი იქცევა სქოლასტიკად, დაზეპირებათ, მშრალ და განყენებულ აბსტრაქციად. ჩვენ არასდროს არ უნდა დავივიწყოთ ლენინის მითითება იმაზე, რომ არ შეიძლება დავგაყაფილდეთ მხოლოდ კომუნისტური ლოზუნგებისა და კომუნისტური დასკვნების დაზეპირებით. ლენინი გვასწავლიდა, რომ „კომუნისტი შეიძლება გახდეს მხოლოდ მაშინ, როდესაც დაუფელბი ცოდნის ყველა იმ მარაგს, რომელიც გამოიმუშავა კაცობრიობამ. ჩვენ აო გვინდა დაზეპირება, ჩვენ გვინდა, რომ თითოეულმა მოსწავლემ გაიმდიდროს თავის მეხსიერება ძირითადი ფაქტების ცოდნით, რადგან კომუნისტი გადაიქცეოდა სოციალურად, ცარიელ აბრად, კომუნისტი იქნებოდა მხოლოდ უბრალო მკვეხარა თუ მის ცნობიერებაში ვადაუშავებულ არ იქნება მიღებული ცოდნა.

კომკავშირელთა პოლიტიკური განათლების სწორად მოწყობა დიდი და რთული ხელოვნებაა. პირველ და მთავარ პირობას პოლიტიკური განათლების მოწყობაში—სწავლების სწორი ორგანიზაცია წარმოადგენს.

არ უნდა დავივიწყოთ, რომ კომკავშირელთა და ახალგაზრდობის საკმაო მასა სწავლობს არა მარტო პოლიტსკოლებსა და წრეებში, არამედ ისინი მონაწილეობენ და ბევრად სწავლობენ სახლში დამოუკიდებლად, იზრდებიან, ვითარდებიან, ეუფლებიან მარქს-ენგელს-ლენინ-სტალინის მოძღვრებას. მათი მომზადების დონე, სურვილი, მისწრაფება, უნარი ერთნაირი როდია. ამიტომ განაშეიძლება იმაზე მეტი ბოროტება, რომ ეს კომკავშირელები ერთი ხელის მოსმით მათი მომზადების დონის გულდასმით შეუსწავლელად „გავაერთიანოთ“, — „ჩავაბათ“ ამათუიმ სკოლაში ან წრეში?

და სამუშაოდ ამას ხშირად, ძალიან ხშირად ადგილი აქვს კომკავშირის კომიტეტების მუშაობის პრაქტიკაში

სწორად მოვაწყოთ ჯგუფები, სკოლები და წრეები, ყურადღებით გავაღწიოთ: რა შეუძლია თითოეულ კომკავშირელს, სად და როგორ შეუძლია მას—ისწავლოს—ეს ნიშნავს შევქმნათ ძირითადი პირობა, ურომლისოდაც შეუძლებელია სერიოზული წარმატების მოპოება ამ საქმეში.

როდესაც გაუქმებული იქნა პოლიტსკოლის მსმენელებისადმი ზომების დასმისა და მათზე ძოწმობების გაცემის პრაქტიკა, ზოგიერთ ვაი—აქტივისტებმა აღიმალეს ხმა: „როგორ—ლა გავიგოთ“, როგორ არიან მომზადებულნი ჩვენი კომკავშირელები! ამ განწყობილების „საფუძველი“—თურმე იმაში მდგომარეობს, როგორც ისინი ფიქრობენ; თუ მათ მსმენელები გამოსცადეს „გავიგებენ“ ვინ როგორ სწავლობს. თუ მოწმობები გასცეს გამოარკვევენ: ვინ „დამთავრა“ პოლიტსკოლა და ამით დაემაყოფილდებიან.

ეს პრაქტიკა სასწრაფოდ უნდა აღივალოს ჩვენი მუშაობის პრაქტიკიდან.

ჩვენ უნდა ვიცნობდეთ კომკავშირელს არა „იშინებითა“ და „მოწმობებით“, არამედ იმით, თუ ფაქტიურად როგორ სწავლობს, რას კითხულობს, როგორ იზრდება და ვითარდება იგი. თუ ვხედავთ, რომ სკოლის მსმენელი სწრაფად იზრდება და, სხვებზე აღრე უკვე დაეფლა ცოდნის მინიმუმს—სრულებითაც არაა სავალდებულო მისი დატოვება ამ სკოლაში სანამ იგი ამ წრის პროგრამას ფორმალურად დაამთავრებდეს, ამ შემთხვევაში იგი გადაყანილი უნდა იქნას უფრო მაღალი ტიპის პოლიტსკოლაში და გაეწიოს ყოველგვარი დახმარება დამოუკიდებლად, ინდივიდუალურ სწავლებაში.

ის სერიოზული ნაკლოვანებანი, რომელსაც ადგილი აქვს ჩვენს პროპაგანდისტულ მუშაობაში გამოწვეულია იმით, რომ ჩვენ ჯერ კიდევ არა გვყავს შექმნილი პროპაგანდისტთა მტკიცე კადრი, პროპაგანდისტთა შორის ჯერ კიდევ ბევრია შემთხვევითი, მოუზადებელი, გამოუწრთველი ხალხი, რომელთაც არ შესწევთ უნარი აწარმოონ ახალგაზრდობის კომუნისტურად აღზრდა.

მტკიცედ უნდა შევიგნოთ: პროპაგანდისტის ამოცანაა აღზარდოს ნამდვილი ბოლშევიკები, ადამიანები, რომელნიც არა მარტო თეორიული ცოდნით არიან შეიარაღებულნი, არამედ შესწევთ უნარი ეს ცოდნა სინამდვილეთ აქციონ. აღზარდონ ადამიანები, რომელთა სიტყვაც არ შორდება ცოცხალ საქმეს:

შევემნათ კულტურულად, იდეურად, კლასობრივ-პარტიულად მტკიცე პროპაგანდისტთა კადრი.

და ამ პროპაგანდისტთა არმიის პირველ რიგში კომკავშირის აქტივი უნდა იდგეს. ისინი ვინც ხელმძღვანელობენ ახალგაზრდობის კომუნისტურად აღზრდას.

ახალგაზრდობის კომუნისტურად აღზრდას და საპროპაგანდო მუშაობას ჩვენ ხელი უნდა მოვიდეთ ბოლშევიკთა ძველი გვარდიის, განსაკუთრებით კი ჩვენი დიდი მასწავლებლების ლენინისა და სტალინის მუშაობის ისტორიული მაგალითების მიხედვით. ლენინი და სტალინი არიან არა მარტო დიდი ბელადები და მასების შეუდარებელი ორგანიზატორები, არამედ მეცნიერული კომუნიზმის იდეათა შეუდარებელი პროპაგანდისტებიც. არალეგალურ მუშათა წრეებში ისინი უშუალოდ ზრდიდნენ და სჭედდნენ ბოლშევიკთა ახალ-ახალ კადრებს, —აიარალებდნენ რა მათ უძლეველი მარქსისტული მსოფლმხედველობით. ჩვენთვის, ახალგაზრდობისათვის ეს ტრადიცია წარმოადგენს შეუდარებელ სკოლას. ჩვენ უნდა ვისწავლოთ მათგან ახალგაზრდობის კომუნისტურად აღზრდის ეს რთული ხელოვნება.

პროპაგანდისტული მუშაობა იმგვარად უნდა მოეწყოს, რომ პოლიტსკოლები და წრეები საათივით მუშაობდნენ. რომ პროპაგანდისტები სანიშნოდ იცნობდნენ წრის თითოეულ მსმენელს, და არა მარტო სკოლაში ასწავლიდნენ მათ, არამედ სახლშიაც ეხმარებოდნენ.

კიდევ უფრო უკეთ უნდა გამოვიყენოთ ახალგაზრდობის კომუნისტურად აღზრდის ისეთი მდიდარი შესაძლებლობები, როგორიცაა კინო და თეატრი? ანდა: მუზეუმებისა და გამოფენების ორგანიზებული დათვალიერება, საუბრების მოწყობა პარტიის ძველ წევრებსა და ძველ მუშებთან. ამ მოგონებების გაცნობა, მხატვრული — კლასიკური და საბჭოთა ლიტერატურის კითხვა ათასგვარ მეტსაძლეველ ჩვენს ახალგაზრდობას ვიდრე პოლიტსკოლაში მშრალად ჩატარებული რამდენიმე მეცადინეობა.

ჩვენი კომკავშირელები პოლიტიკურად და კულტურულად უაღრესად გაიზარდნენ. ისინი სულ ახალ და გაზრდილ მოთხოვნილებას აყენებენ კომკავშირული აქტივობის წინაშე. ამხ. სტალინი გვასწავლის, რომ კომკავშირის აქტივმა, თუ მას სურს იყოს ნამდვილი ლენინური აქტივი, უნდა ისწავლოს შეუჩერებელი სერიოზულად და მოთმინებით:

სამუუხაროდ, ჩვენ ჯერ კიდევ გვყავან ისეთი „აქტივისტები“, რომლებიც ბევრს ლაპობენ სწავლების აუცილებლობაზე, ხოლო ლენინსა და სტალინს არ კითხულობენ და არა სწავლობენ. სახლში ბევრ ასეთ აქტივისტს მარქსის, ენგელსის, ლენინისა და სტალინის ნაწარმოებთან შემდგარი მშვენიერი ბიბლიოთეკა აქვს. მაგრამ ეს ნაწარმოებები, როგორცაა ამხ. კოსარევი შენიშნავდა, ცენტრალიზაციის უკანასკნელ პლენუმზე — პირდაპირ გაოცებთ თავიანთი ხელშეუხებლობით. ეს აქტივისტები ამ ნაწარმოებებში მხოლოდ მაშინ ჩაიხედავენ, როდესაც დასჭირდებათ რაიმე ციტატა, ბროშურაში რომ ვერ იპოვნეს.

აი ერთი ასეთი „აქტივისტი“ სახე:

საქ. ალკკ ვანის რაიკომის პოლიტსწავლების განყოფილების გამგე პ. ქარჩხაძე (მას დამთავრებული აქვს კომ. სას. სამ. სკოლის ორწლიანი განყოფი-

ლება) „რომელიც ამავე დროს ეწევა „პროპაგანდისტულ“ მუშაობასაც, სრულიად არ მუშაობს საკუთარ თავზე ამხ. ლ. ბერიას მოხსენებას იგი ზერელად იცნობს. ამ მოხსენების „შესწავლის“ დროს პოპოვის სახელმძღვანელოს გარდა სხვა არაერთარი დამხმარე ლიტერატურა არ გამოუყენებია.

მარქსის მეცნიალურ შრომებიდან მას არაფერი არ წაუკითხავს გარდა კაპიტალის პირველი ტომისა, რომელსაც სასწავლებელში ასწავლიდენ; მას არც ამხ. ლიმიტოვის, პიკის, ერკოლის და მანუილსკის მოხსენებები წაუკითხავს რადგან „პირველად ორგანიზაციებში დაიარება და ვერ იცლის(!).

მეორე მაგალითი: პროპაგანდისტი ტ. წოწორია (აბჰესი) კითხვაზე: წაგიკითხავს თუ არა ლენინის მემარცხენეობის“ საყმაწვილო სენი კომუნიზმში! ამაყად აცხადებს. „ეს წიგნი მთლიანად არ წამიკითხავს, მაგრამ მას მაინც ვიცნობ ციტატებითო“!

ამ მდგომარეობას ჩვენ ბოლო უნდა მოვუდოთ.

მტკიცედ უნდა შევასრულოდ ჩვენი მასწავლებლის დიდი სტალინის შემდეგი მითითებები: „უეჭველია რომ კომკავშირის აქტივის თეორიულ მომზადებასთან („ლენინიზმის შესწავლა“) მისი პრაქტიკული მუშაობის შეუთავსებლად შეუძლებელია რაიმე, რამდენამდე აზრიანი კომუნისტური მუშაობა კომკავშირში. ლენინიზმი არის ყველა ქვეყნის მუშათა რევოლუციური გამოცდილების განხილვა. ეს გამოცდილება იმ გზის მაჩვენებელ ვარსკვლავს წარმოადგენს, რომელიც უშუაღებს პრაქტიკოსებს გზას მათ ყოველდღიურ მუშაობაში და აძლევს მათ მიმართულებას. პრაქტიკოსებს არ ექნებათ არც რუმენა თავი მუშაობაში, არც თავისი მუშაობის სისწორის შეგნება, თუ ისინი არ დაეუფლენ მინიმალურად მაინც ამ გამოცდილებას. ვარაუდით, ალაღბედზე მუშაობა—ასეთია პრაქტიკულ მუშაკთა ხვედრი, თუ ისინი არ სწავლობენ ლენინიზმს, თუ ისინი არ მიისწრაფიან დაეუფლონ ლენინიზმს, თუ მათ არ სურთ შეათავსონ თავისი პრაქტიკული მუშაობა აუცილებელ თეორიულ მომზადებასთან. ამიტომ ლენინიზმის შესწავლა, ლენინური სწავლება უაღრესად აუცილებელი პირობაა იმისათვის, რომ ახლანდელი კომკავშირული აქტივი გადაიქცეს ნამდვილ ლენინურ აქტივად, რომელსაც უნარი ექნება აღზარდოს კომკავშირის მრავალ მილიონიანი ახალგაზრდობა, პროლეტარიატის დიქტატურისა და კომუნიზმის საფუძველზე.*)

*) ი. სტალინი—„ლენინიზმის საკითხები“ 1933 წ. გამოცემა. გვ. 219-220



ეროვნული საშენიანო
გიგანტთა

ლენინური კოპიის დაუფლებით.

დ. გვდლიშვილი

ექვსი თვე გავიდა მას შემდეგ, რაც ჩვენი კავშირის ცენტრალურმა კომიტეტმა მიიღო უმნიშვნელოვანესი გადაწყვეტილება—„საკ. ა. ლ. კ. კ. ორგანიზაციების მუშაობაზე კომკავშირელთა პოლიტიკურ განათლებისათვის“.

ეს გადაწყვეტილება ჩვენი მომავალი მუშაობის პროგრამა იყო, ნათელი დოკუმენტი,—რომელიც სრულიად ახალ და საინტერესო ფურცელს შლიდა პოლიტიკურ სწავლების მთელ სისტემაში.

ეს დოკუმენტი ამომწურავი სიცხადით და გარკვეულობით გადმოგვცემდა, ერთის მხრივ—ჩვენი მუშაობის ნაკლოვანებათა ღრმა ანალიზს, ხოლო მეორეს მხრივ—ახალგაზრდობის მარქსისტულ-ლენინური თეორიით შეიარაღების სფეროში გადაუდებელ ამოცანებსა და საერთოდ, პოლიტიკური სწავლების შინაარსიანად მოწყობის პრაქტიკულ გზებს. იგი, ჭეშმარიტად, არავითარ გაურკვევლობას არ სტოვებდა იმაში, თუ რა უნდა გაკეთდეს, როდის და როგორ უნდა გაკეთდეს—რომ ახალგაზრდობა დაეწაფოს წიგნს, ხოლო მისი აქტივი წიგნთან ერთად შემოქმედებითი პოლიტიკურ ცხოვრებას.

როგორც ცნობილია, ცენტრალური კომიტეტი კატეგორიულად ავალდებულებდა ყოველ კომკავშირელ აქტივისტსა და ხელმძღვანელ მუშაკს ჩაბმულიყო საპრობაგანდო მუშაობაში და ამით ხელი მოეკიდა თავისი პირდაპირ, ყველაზე მნიშვნელოვან და საპატიო მოვალეობის შესრულებისათვის.

ამის გარეშე ფუჭი იყო ყოველგვარი ზრუნვა პოლიტსწავლების წინ წასაწვეად.

ეს ღონისძიება თვით ცხოვრებამ წამოაყენა. ის მთელი თავისი მნიშვნელობით გვიკარნახა კავშირის ისტორიულმა ვალდებულებამ და მისი წინაშე მდგარ უმთავრესმა ამოცანამ.

და მართლაც, განა შეიძლება იყო ახალგაზრდობის საუკეთესო ორგანიზატორი, მათი ნამდვილი აღმზრდელი და მეგობარი თუ შენ არ ფლობ ბოლშევიკური პრობაგანდის იარაღს? თუ შენ არ შეგიძლიან ყოველდღიურად ასწავლო და უხელმძღვანელო ამ დარგში რიგითი კომკავშირელს?

მოსალოდნელი იყო, რომ ჩვენი მუშაობის შემდგომი პერიოდი გაჟღენთილი იქნებოდა სწორედ ამ შემოქმედებით მუშაობითა და პოლიტიკური ცხოვრების კონკრეტული საქმეებით.

ახლა, მართლაც თითებზე როდი ჩამოითვლებიან ისეთი მუშაკები, რომლებმაც გააკეთეს საქმიანი დასკვნები ამ დადგენილებიდან.

ერთი კონკრეტული მაგალითი. კრასნოპერესენსკის რაიკომის მუშაკთა მთელმა შემადგენლობამ პირი იბრუნა პოლიტწრეებისაკენ. რაიკომის მდივნის პოლიტწრე, სადაც სწავლობდნენ ლენინ-სტალინის ცალკეულ ნაწარმოებებს, სტატიებს, მოხსენებებსა და სიტყვებს, ხდება ყველაზე უფრო ცოცხალ, მომქმედ და ხალისიან წრედ.

რაიკომის ხელმძღვანელი კადრების განყ. გამგე ხელმძღვანელობს პარტიის ისტორიის შემსწავლელ წრეს, პოლიტსწავლების განყ. გამგე—აქტივის სკოლას, მოსწავლე ახალგაზრდობის განყ. გამგე—კომინტერნის უკანასკნელ კონგრესის მასალების შემსწავლელ წრეს, ხოლო პიონერთა განყ. გამგე—კავშირში ახლად მიღებული წრეს.

ყოველივე ამან ერთად გაზარდა რაიკომის მუშაკების ზრუნვა და პასუხისმგებლობა მარქსისტულ-ლენინურ სწავლებისადმი. და რაც ყველაზე საგულისხმოა, შეაჩვია ისინი თავიანთ თავზე სისტემატურ და გულმოდგინე მუშაობას.

ანდა მეორე მაგალითი. თითქმის მთელი წლების განმავლობაში სიღნაღის რაიკომის მუშაკები განზე იდგნენ საპროპაგანდო მუშაობისაგან. ცბიდი სიღნაღი გამონაკლისი არ იყო ამ შემთხვევაში. ეს შემცდარი პრაქტიკა ბევრი კომკავშირელი მუშაკის პრაქტიკაც იყო. მუშაკების, რომლებიც ქედმაღლურად ეკიდებიან პროპაგანდისტულ მუშაობას. საკმაო დროს ვერ პოულობენ საამისოდ და საერთოდ მეორეხარისხოვან მოვალეობად, უფრო სწორად კი „დამატებით დატვირთვად“ სთვლიდნენ მას.

ახლა? ძველი სურათი არსებითად შეიცვალა. საქმე მოფიქრებულად მოეწყო. პროპაგანდისტულმა მუშაობამ ფეხი მოიკიდა. რაიკომის მდივანს ამხ. იაშვილს, პოლიტსწავლების განყ. გამგეს ამხ. ჭოჭუას, პიონერთა განყ. გამგეს ამხ. მაზიაშვილს და ინსტრუქტორებს: სიფრაშვილსა და ცაგარეიშვილს აყვანილი ჰყავთ თითო პოლიტწრე.

ზმარათებლო და აშკარა დანაშაული იქნებოდა იმის ფიქრი, თითქოს ყველა ხელმძღვანელი მუშაკი და აქტივისტი საქმით ასრულებდეს ამ ღირეჭტივას. აშკარა შეცდომა იქნებოდა თუგინდ თვალი დაგვეხუჭა და გვერდი აგვეხვია იმ ნაკლოვანებებისათვის, რომლებიც ჯერ კიდევ გვაქვს ამ საქმეში. სამუშაოროდ არც ისე მცირე, უმნიშვნელო.

ტფილისის ორჯონიკიძის რაიკომის მუშაკებმა დაივიწყეს თავიანთი პირდაპირი მოვალეობა. და განა მარტო მათ? ამ რაიკომის ხელმძღვანელებს თამამად შეიძლება დავეუბნოთ ბათომის, კასპის, საგარეჯოს და ბოგდანოვკის რაიკომების ხელმძღვანელებიც.

მაგალითად, არც რაიკომის მდივანი ამხ. დალაქიშვილი, არც პოლიტსწავლების განყ. გამგე სარქისოვა, პიონერთა განყ. გამგე—მთითაშვილი და არც ერთი ინსტრუქტორი არ ეწევა პროპაგანდისტულ მუშაობას. ალბად ეს ღირეჭტივა მათ არ ეხებათ (!) გაურკვევლია, რას ნიშნავს ასეთი ღუმილი, ან დიდხანს გაგრძელება ის?!

პირდაპირ ამადელეგებელია, როცა პოლიტსწავლების განყ. გამგე სარქისოვა იცრემლეა პროპაგანდისტთა კადრების სიმცირის გამო. სანთლით ეძებს ის პროპაგანდისტებს, მაგრამ რატომ არ ეწევა თვით პროპაგანდისტულ მუშაობას? ხომ შესაძლებელია ხარვეზი ერთ ორგანიზაციაში მაინც შეავსოს?

მას აქვს თურმე „საპატიო“, ე. წ. „ობიექტური“ მიზეზი. „დროის უქონლობა“ ეს მიზეზი. „მთელი დღეღამე თავჩაღუნული მუშაობა“ მიზეზი. აბა მოუსმინეთ მას!—ხშირად ღამის თორმეტ საათამდე ვმუშაობ. პოლიტურეს, რომ ევხელმძღვანელო საჭიროა წინასწარ მზადება, თემების დამუშავება, ყოველ-დღიურად საკუთარ თავზე განსაკუთრებული მუშაობა, და ვინ მოსთვლის!... ხოლო საამისოდ დრო კი არ მყოფნისო. აი, არგუმენტი, რომელიც სინამდვილისაგან კილომეტრებითაა დაშორებული, როგორც ცა—დედამიწისაგან.

ასეთ აქტივისტებსა და ხელმძღვანელ მუშაკებს ზოგჯერ ჰყოფნით უნარი და გამბედაობა, ილაპარაკონ და მაღალფარდოვანი, მაგრამ უთუოდ ცარიელი სიტყვები წარმოსთქვან პროპაგანდისტთა სიმცირეზეც კი. ისინი ხშირად იღებენ ვრცელ და „კონკრეტულ“ გადაწყვეტილებებს პროპაგანდისტთა ახალი კადრების „აღმოჩენისა“ და თუ გნებავთ, „გამოჩენის“ შესახებ. მაგრამ თოფის წამალი არ ჰყოფნით ხოლმე სწორედ მაშინ, როცა საჭიროა სიტყვიდან საქმეზე გადასვლა. ქუდმოგლეჯილები ტრიალებენ, დარბიან ერთ ადგილზე, ხოლო ასეთ პირობებში გამოსავალი ვერსად უპოვიათ.

სარიკსოვისთანა ხელმძღვანელი მუშაკები და აქტივისტები ისე გაურბიან პროპაგანდისტულ მუშაობას, როგორც მშველი მონადირეს. მათ და პროპაგანდისტულ მუშაობას შორის ხიდია ჩატეხილი. ჩინური კედელია აღმართული.

ამ სამარცხვინო და შეუწყნარებელ მდგომარეობის ახსნა „დროის სიმცირის“ და მეტად „დატვირთული მუშაობის“ გამო, ცხადია, არავითარ შემთხვევაში არ შეიძლება. ეს ჩივილი უმართებლოა. ყოველგვარ დამაჯერებლობას მოკლებული. ეს შირმაა, რომლის იქითაც იმალება უღარდებლობა პროპაგანდისტთა ახალი კადრების აღზრდაში, გვერდის ავლა „შეესამუშაოსადმი“ ქედმაღლობა ამ „წვრილმანისადმი“ და ხშირად ის უცოდინარობა და ნაკლები მომზადება, რაც დამახასიათებელია ზოგიერთ „აქტივისტისათვის“, სამწუხაროდ ხელმძღვანელ მუშაკისათვის.

სამართლიანად და მოხდენილად შენიშნავდა ამხ. კავანოვიჩი, რომ „ხშირად ორგანიზატორი ვერ აწარმოებს საპროპაგანდო და სააგიტაციო მუშაობას არა მარტო იმისათვის, რომ არ აქვს დრო, არამედ ვთქვათ მართალი, იმიტომაც, რომ არ ძალუძს“.

პარტია მოითხოვს თითოეულ აქტივისტისა და ხელმძღვანელ მუშაკისაგან ამხ. კავანოვიჩის სიტყვებით რომ ვთქვათ „ღენიური კომპასის დაუფლებას.“ ისინი უნდა იყვნენ არა მარტო ორგანიზატორები, ამ სიტყვის საუკეთესო მნიშვნელობით, არამედ პროპაგანდისტებიც და ახალგაზრდობის ბეჯითი მასწავლებლებიც.

„პარტია გვასწავლის, თუ რა ოსტატობით უნდა გამოვიყენოთ მასებზე ბოლშევიკური ზემოქმედების არსენალი. დეე, ჩვენ თვალწინ მუდამ იდგეს მშრო-

მეღმებისა და დაჩაგრული მასების უდიდესი მასწავლებლების—ლენინისა და სტალინის მაგალითი“.

რას მოგვითხრობენ თავის მოგონებებში და წერილებში ძველი ბოლშევიკები და მუშები? განა მუშათა მასებში რევოლუციური მარქსიზმის პირველი პროპაგანდისტები ლენინი და სტალინი არ იყვნენ?

ამხ. ბერიას მოხსენება—„ამიერ—კავკასიის ბოლშევიკურ ორგანიზაციების ისტორიის საკითხებისათვის“ გვასწავლის:

: „1898-1900 წლების პერიოდში ტფილისის ცენტრალურმა სოციალ-დემოკრატიულ ჯგუფმა უდიდესი რევოლუციურ-პროპაგანდისტული და ორგანიზაციული მუშაობა შეასრულა არალეგალური სოციალ-დემოკრატიული პარტიული ორგანიზაციის შესაქმნელად.—ცენტრალური პარტიული ჯგუფის წევრები ინტენსიურ რევოლუციურ პროპაგანდას ეწეოდნენ, თითოეული მათგანი მუშათა წრეებს ხელმძღვანელობდა“*).

მ.რტო ამხ. სტალინს რვაზე მეტი მუშათა სოციალ-დემოკრატიული წრე ჰყავდა.

ყოფილი როტმილდის ქარხნის ძველი მუშა—ქურიძე გვიამბობს, რომ—სოსოს ერთ ღამეს ზოგჯერ ორწრეში უხდებოდა მეცადინეობაო.

ამრიგად, ახალგაზრდა სტალინი მკიდრით არის დაკავშირებული მასასთან. მისი უმნიშვნელოვანესი მუშაობა პარტიისათვის—ესაა მისი ყოველდღიური და დამატებითი პროპაგანდისტული მუშაობა.

როდესაც ახლა შეგხვდებით ხოლმე წრისა და პოლიტკოლის ისეთ ხელმძღვანელებს,—წერს ამხ. იაროსლავსკი, რომელსაც ერთი წრისათვისაც ვერ გაურთმევია თავი, სურვილი გვებადება მივუთითოთ ძველ ფარულ მუშაკებზე, რომლებიც არაჩვეულებრივად მძიმე პირობებში გულმოდგინედ უწყვედნენ ხელმძღვანელობას ამნაირი საპროპაგანდო წრეების მუშაობას. მოხუცმა მუშა ლანგმ მარქსის გარდაცვალების 50 წლისთავზე მოსკოვში, ძველი ბოლშევიკების საზოგადოების კრებაზე გვიამბო, რომ მარქსი ყოველ კვირაობით დაიარებოდა ხოლმე ლონდონის გარეუბანში და იქ ამეცადინებდა მუშათა წრეს. ასწავლიდა პოლიტიკურ ეკონომიასა და „კომუნისტური მანიფესტის საფუძვლებს“. მარქსი, რომელიც დატვირთული იყო უზარმაზარი მუშაობით, გამინახავდა ხოლმე დროს საპროპაგანდო წრეში მეცადინეობისათვის. შოულობდა დროს მხატვრული ლიტერატურის შესასწავლად, როგორადაც შოულობდა დროს თავის ბავშვებთან გასასეირნებლად, მეგობრებთან საუბრისათვის, რუსულ ენის შესწავლისათვის და სხვა. ბევრი ჩვენი კომარეშირიელი და პარტიული კი ახლა დროს ვერ შოულობს იმისათვის, რომ სისტემატიურად იმუშაოს თავის თავზე, დროს ვერ შოულობს თავის თეორიული დონის ამაღლებისათვის, საპროპაგანდოდ. საჭიროა მათ ღრმად შესწავლონ ისეთი დიადი პროფესიონალი რევოლუციონერის მკვეთრი სახე როგორიც იყო და არის ამხანაგი სტალინი, რათა მივხედეთ თუ რა შესაძლებლობანი აქვს ყოველ ჩვენგანს ჩვენი საქმის საპროპაგანდო მუშაობისათვის.

*) ლ. ბერიას „ა/კ. ბოლშევიკური ორგანიზაციების ისტორიის საკითხისათვის“- გვ. 24.

ახალგაზრდობის აღზრდა ჩვენი საერთო საქმეა, ჩვენი ამოცანაა, ისტორიული ვალდებულება, ვისაც ეს არ ესმის ის ახალგაზრდობის აღმზრდელი კი რა არის, არამედ ჩინოვნიკია. კომკავშირულ აქტივისტებს და ხელმძღვანელ მუშაკებს მხოლოდ და მხოლოდ მაშინ შეუძლიანთ სიტყვან, რომ ისინი უკვე მოწოდების სიმაღლეზე დადგნენ, თუ ხელს მოაქიდევენ საპროპაგანდო მუშაობას, გახდებიან ახალგაზრდობისათვის საყვარელი პროპაგანდისტები, თუ ისინი აქედანვე იზრუნებენ და შექმნიან სავსებით ხელსაყრელ პირობებს პროპაგანდისტთა ახალი კადრების აღსაზრდელად. და ეს კადრები კი უთუოდ მოიპოვებიან ორგანიზაციებში. ისინი უნდა მოვამზადოთ. ამასთან მოვამზადოთ იმ კომკავშირითა რიცხვიდან, რომელნიც იჩენენ განსაკუთრებულ ინტერესს და აღმაფრენას თეორიისადმი. ცხადია, ყოველ ასეთ კომკავშირელს უფრო მეტად უნდა გავუფრთხილდეთ. ჩვენ უნდა გავხდეთ მათი საუკეთესო მეზაღენი.

ყველა ის აქტივისტები, რომლებმაც მხოლოდ ახლა მოაქიდეს ხელი პროპაგანდისტულ მუშაობას, უნდა გავაფრთხილოთ ერთ რამეში. სახელდობრ, უდარდებლობა და ზერელობა, სხვაობა სიტყვასა და საქმეს შორის, მუდამ იყო კომკავშირული მუშაობის მტერი. ეს მტერი უფრო საშიშ სახეს იღებს ახლა, საპროპაგანდო მუშაობაში.

პროპაგანდისტი—მეტად საპატიო სახელწოდებაა, პასუხსაგები მოვალეობა—, რადგან იგი ხელს უწყობს ახალი ადამიანის შეგნების ჩამოყალიბებას. ეს მოვალეობა კი ყველას არ შეძულია შეასრულოს, ამიტომ თითოეულ კომკავშირულმა მუშაკმა უნდა ისწავლოს ბოლშევიკური პროპაგანდის ხელოვნება, ესაა და მხოლოდ ეს, მათი პირდაპირი მოვალეობა.

წრის ყველა იმ მსმენელებისათვის, რომლებსაც ისინი ამეცადინებენ, უცხო უნდა გახდეს გაცვეთილი, უსიცოცხლო, გამოფიტული და მოსაწყენი საუბარი, კაზიონური და კანცელარული ენა; პროპაგანდისტის სიტყვა ცეცხლოვანი უნდა იყოს; მგზნებარე, ხალისიანი, მიმზიდველი და დამაჯერებელი. მან აზრისა და გრძნობის ამაღლელებელ, ცოცხალ და ნათელ ფაქტებზე უნდა გადაუშალოს ახალგაზრდობას ჩვენი პარტიის გმირული წარსული, სტალინის პარტიის ბრძოლის მთელი სიდიადე, აღმაფრენი და წარმატაი, რომ არის ის.

იმის მაგალითს, თუ როგორ უნდა მუშაობდეს პოლიტწრე, როგორი უნდა იყოს მეცადინეობა, როგორ უნდა ვასწავლიდეთ ახალგაზრდობას და ვმუშაობდეთ საკუთარ თავზე კომკავშირის რაიკომის მუშაკები, კომკავშირელი აქტივისტები უნდა იძლეოდნენ.

ვისნავლთ ბაჯითაღ

ხ. ზაქარაია

მშრომელ ხალხთა დიდი ბელადის, ბრძენი სტალინის მითითება, საკ. ალკ. ცენტრალური კომიტეტის მეთერთმეტე პლენუმის გადაწყვეტილება და ჩვენი კავშირის ცენტრალური კომიტეტის საპროგრამო ღონისძიებები პოლიტსწავლებაზე—მოითხოვენ კომკავშირული პროპაგანდის ისეთ ორგანიზაციას, რომელმაც უნდა უზრუნველყოს ღენინიზმისა და ჩვენი პარტიის ღრმად შესწავლა.

ამ ორგანიზაციის ღიდაარსი კი მდგომარეობს იმაში, რომ იგი გადაჭრით ეწინააღმდეგება ყოველგვარ ფორმალიზმს და შაბლონს, რომლებიც ყველაზე უფრო მოუთმენელია სწორედ ისეთ დარგში, როგორიცაა პოლიტიკურ-აღმზრდელობითი და პროპაგანდისტული მუშაობა, და რომელიც ყველაზე ღიდად აფერხებენ პროპაგანდისტული მუშაობის დაყენებას სათანადო სიმაღლეზე.

საკმაოდ ცნობილია, რომ სწორედ სწავლების ცუდი ორგანიზაციის გამო ამხანაგები ხშირად ხვდებოდნენ ისეთ წრეებში, რომელთაც ჭონდათ მათი მომზადების ღონისათვის შეუფერებელი პროგრამა. ასეთ წრეებში მსმენელები ცხადია, ფორმალურად ირიცხებოდნენ. მეორე მხრით—შაბლონი სწავლების ორგანიზაციაში, ხელოვნურად აფერხებდა ამხანაგების ზრდას.

პოლიტსწავლების წინანდელი წლების გადაწყვეტ ნაკლს, რასაც ჯერ კიდევ ადგილი აქვს ახლაც, საქართველოს ზოგიერთი კომკავშირული ორგანიზაციის მუშაობაში, წარმოადგენს პოლიტსწავლების დაბალი ხარისხი.

რით არის გამოწვეული უმთავრესად ეს? კომკავშირელთა პოლიტგანათლების საქმის დაყენებისა და ხელმძღვანელობაში კუსტარულობის პირდაპირი მეთოდით. ეს კუსტარულობა სავეებით აშკარადებოდა პოლიტმეცადინეობაზე. მაგალითად: ხშირად შეხვდებოდით ისეთ სკოლებსა და წრეებს, სადაც კომკავშირელები ისხდნენ პალტოებში, სადაც არ ჭონდა რვეულები, ხოლო პროპაგანდისტი საუბრის ნაცვლად მშრალად გადასცემდა მსმენელებს სასწავლო მასალას. კომკავშირელები საუბარში არ ღებულობდნენ მონაწილეობას და, ცხადია, მოწყენილობას გრძნობდნენ (ბოგდანოვკა, ყვარელი, კიათურა). არ შეიძლება ითქვას, რომ უკვე ყველგან სათანადოთ შეიგნეს ამ შაბლონისა და ფორმალიზმის მთელი მავნებლობა და ის, რომ სეზონობის ლიკვიდაცია მოითხოვს შავ, მუყაით ორგანიზატორულ მუშაობას თითოეული კომკავშირელის სისტემატიური სწავლებისა და მისი მომზადების ღონის, მისი მოთხოვნილებების შესწავლისათვის, რათა მართებულად წარმოებდეს მასთან პოლიტიკურ-აღმზრდელობითი მუშაობა.

საქათთველოს ალკ. ცენტრალურმა კომიტეტმა გულდასმით შეამოწმა საქართველოს კომკავშირულ ორგანიზაციებში პოლიტიკურ განათლების მთელი ქსელის გარდაქმნის მიმდინარეობისა და დაკომპლექტების შედეგები.

კომკავშირელთა პოლიტიკური განათლებისათვის ბრძოლის სურათი, უთუოდ, საგრძნობლად შეიცვალა მისი შინაარსის გაუმჯობესების მხრივ.

რამდენიმე დამახასიათებელი ციფრი: კომკავშირული პოლიტგანათლების ყველა სახის პოლიტსკოლისა და წრეებში ქალაქად და სოფლად ჩაბმულია 64819 კომკავშირული, რაც შეადგენს კომკავშირელთა საერთო რაოდენობის 72,7 პროცენტს. აქ, ამ ციფრში არ შედის კომკავშირელ პროპაგანდისტთა რაოდენობა, რაც 4.530 კაცს შეადგენს, და პარტესელში ჩაბმულ კომკავშირელთა—პარტიის წევრთა და კანდიდატთა (პარტირთვი) რაოდენობა, რაც შეადგენს 11.200 კაცს საქართველოში. ამრიგად: პარტესელში ჩაბმულ კომკავშირელებსა და (1936) წელში მუშათა საშუალო განათლების სკოლებში ჩაბმულ კომკავშირელებთან ერთად, ზოგიერთ რაიონებს ცნობების გამოკლებით, პოლიტესელში ჩაბმულ კომკავშირელთა საერთო რაოდენობა აღწევს 95 პროცენტს.

საგრძნობლად, თუმცა კი არასაკმაოდ გაუმჯობესდა პოლისკოლებისა და წრეების ხელმძღვანელთა შემადგენლობა. ქალაქად და სოფლად კომკავშირული პოლიტსკოლებისა და წრეების ხელმძღვანელთა შორის საქართველოს კ. პ. (ბ) 1023 წევრი და კანდიდატია, რაც შეადგენს პროპაგანდისტთა მთელი შემადგენლობის 22,5 პროცენტს, ნაცვლად 17,3 პროცენტისა 1934 წელს. პროპაგანდისტთა შემადგენლობა განათლების მხრივ ასეთ სურათს იძლევა: უმაღლესი განათლებით ქალაქად 41,6 პროც. სოფლად—10,5 პროც. სულ 20,9 პროც. საშუალო განათლებით—ქალაქად—51,6 პროც. სოფლად—69,3 პროც. საშუალოზე უფრო დაბალი განათლებით ქალაქად—6,8 პროც. სოფლად—20,2 პროც. სულ—15,8 პროც.

ამრიგად, კომკავშირული პოლიტსკოლებისა და წრეების ხელმძღვანელთა უმრავლესობას საშუალო და უმაღლესი განათლება აქვთ.

ახზორციელებდნენ რა ცენტრალური კომიტეტის დირექტივებს კომკავშირის პროპაგანდისტული მუშაობის წარმოებაზე, საქ. ალკკ საოლქო, საქალაქო და სარაიონო კომიტეტების მდივნები შეუდგენ პოლიტსწავლებისა და წრეების უშუალო ხელმძღვანელობას. სკოლებსა და წრეებს უკვე ხელმძღვანელობენ რაიკომების 25 მდივანი, კომკავშირის საოლქო, საქალაქო და სარაიონო კომიტეტების პოლიტსწავლების 75 გამგე და პროპაგანდისტი, კომკავშირის კომიტეტების 400 მდივანი და ორგანიზატორი, რაიკომების პლენუმთა 105 წევრი, აგრეთვე კომკავშირის აფხაზეთის, აჭარისტაჩისა და სამხრეთოსეთის საოლქო კომიტეტის მდივნები და საქ. ალკკ ტფილისის კომიტეტის მდივნები. მიუხედავად ამისა, ჯერ კიდევ ვერ მივალწიეთ იმას, რომ კომკავშირის ყველა აქტიური მუშაკი ეწეოდოს პროპაგანდისტულ მუშაობას. პროპაგანდისტთა სემინარებს ხელმძღვანელობს მხოლოდ საქ. ალკკ რაიკომების 15 მდივანი და რაიკომების განყოფილებათა განყოფილებათა 40 გამგე და მუშაკები. ნათუ ეს ნორმალურია?

კომკავშირული პოლიტსკოლის სკოლებისა და წრეებს ხელმძღვანელთა შემადგენლობის ხარისხის გაუმჯობესებამ საგრძნობლად გააუმჯობესა პოლიტსწავლების ხარისხი, ეს უნაშვანელოვანესი წინამდევარია პროპაგანდისა და კომკავშირელთა პოლიტიკური სწავლების ხარისხის შემდგომი გაუმჯობესებისათვის.

ამჟამად საქართველოს იმ კომკავშირულ ორგანიზაციებში, სადაც სწორად გაიგეს საქ. ალკკ ცენტრალური კომიტეტის გადაწყვეტილება „საქ. ალკკ ორ-

განიზაციების მუშაობაზე კომკავშირელთა პოლიტგანათლებისათვის“ და მოზილიზაცია უყვეს აქტივის ყველა ძალებს, ბოლშევიკურად შეუდგენ ამ გადაწყვეტილების შესრულებასა და საგრძნობლადც გააუმჯობესეს კომკავშირელთა პოლიტიკური განათლება.

კომკავშირელთა აღზრდისა და იდეურ-პოლიტიკური ღონის ამალგების საქმეში მთავარი როლი შეასრულა ამიერკავკასიის ბოლშევიკების ნაციადი ხელმძღვანელის ამხ. ლ. ბერიას მოხსენებამ „ამიერკავკასიის ბოლშევიკური ორგანიზაციების ისტორიის საკითხისათვის“.

მას შემდეგ, რაც ამხ. ბერიას მოხსენება დაიბეჭდა, კომკავშირელების და უპარტიო მშრომელი ახალგაზრდობის ფართო ფენების ინტერესი, მისწრაფება და ლტოვა პარტიის ისტორიის შესწავლისადმი ძალზე გაიზარდა. დიდძალი შეკითხვები პოლტწრეებში საუბრებზე მოწმობს კომკავშირელებისა და მშრომელი ახალგაზრდობის ფართო მასების უდიდეს მისწრაფებასა და აქტიურ სურვილს—შერსწავლონ ამიერ-კავკასიის ბოლშევიკური ორგანიზაციების ისტორია, მათი გმირული ბრძოლა და ცხოვრება.

საქართველოს ცალკეულ კომკავშირულ ორგანიზაციას აქვს დიდი წარმატებანი ამ მხრივ. მაგალითისათვის დავასახელებთ საქ. ალკ ტფილისის ორგანიზაციის სტალინის რაიკომს, (რაიკომის მდივანი ამხ. შ. გუდავაძე, პოლიტსწავლების განყოფილების გამგე ამხ. კეზარაშვილი), რომელმაც თავის დროზე დასახა კონკრეტული ღონისძიებანი პოლიტსწავლების შესახებ მოცემულ დირექტივების რეალიზაციისათვის.

რაიონში სკოლები დაკომპლექტებული იქნა თითოეული მსმენელის საერთო განათლებისა და პოლიტიკური ცოდნის ღრმად შესწავლის შემდეგ, პროპაგანდისტები პროპსემინარების მეცადინეობებზე ღებულობენ გარკვეულ მეთოდურ მითითებებს: როგორ უნდა მოაწყონ და ჩაატარონ პოლიტიკური მეცადინეობა სკოლებსა და წრეებში, რა დამატებითი ლიტერატურა უნდა გამოიყენონ და ა.შ. რაიკომის ყველა მუშაკი ახლა უყვეს ეწევა პროპაგანდისტულ მუშაობას რაიონის პირველად ორგანიზაციებში, ისინი უშუალოდ ხელმძღვანელობენ კომკავშირული პოლიტქსელის სკოლებსა და წრეებს. სტალინის რაიკომმა ამხ. ლ. ბერიას მოხსენების უკეთ შესწავლის მიზნით, მოაწყო მასობრივი ექსკურსია ყოფილ მეტეხის ციხეში, კინოსურათ „უკანასკნელი მასკარადის“, „მაქსიმეს სიყრმის“ კოლექტიურად ნახვა და განხილვა. რაიკომის ოპერატიულ ხელმძღვანელობით, კომკავშირის პირველადმა ორგანიზაციებმა კომკავშირის მუშაობის გარდაქმნას საფუძვლად დაუდეს პოლიტიკური განათლება. მაგალითად, მაუდის ფაბრიკის და № 1 მეკრავის კომკავშირული ორგანიზაციები, რომელთაც შეარჩიეს საუკეთესო პროპაგანდისტები და გარდაქმნეს კომკავშირული პოლიტქსელის მთელი სისტემა, ჩვენი კავშირის ცენტრალური კომიტეტის დირექციების მიხედვით, მეცადინეობას ატარებენ მიმზიდველად, შინაარსიანად და საინტერესოდ.

ამხ. შარიაძე („მეკრავი № 1) თითქმის 7 წელიწადია მუშაობს პროპაგანდისტად, იგი ყოველთვის სამაგალითოდ ემზადება მეცადინეობისათვის. მას საუკეთესოდ მოაწყო საკუთარი ბიბლიოთეკა მისთვის და ეს ბიბლიოთეკა წარმოადგენს მისი ოთახის არა მორთულობას, არამედ მძლავრ საშუალებას—პოლი-

ტიკური ჰორიზონტის გასათართოებლად. იგი დედანში სწავლობს მარქსის, ენგელსის, ლენინისა და სტალინის ცალკეულ ნაწარმოებებს, რეგულარულად კითხულობს კურნალ-გაზეთებს და სხვ.

ილუსტრაციისათვის მრავალი ასეთი პროპაგანდისტის დასახელება შეიძლება.

წელს ტფილისის ორგანიზაციის ლენინის რაიკომმა და ქუთაისის საქალაქო კომიტეტმა მთელი რიგი წარმატებანი მოიპოვეს (არქსის, ენგელსის, ლენინის, სტალინის რევოლუციური თეორიის შესწავლის მართებელი და საქმიანი ორგანიზაციის დარგში. ლენინის რაიონში პარტკაბინეტთან შეიქმნა კომკავშირის აქტივის ოთახი; ამ ოთახმა უდიდესი როლი შეასრულა პოლიტსწავლების ეთეოდიკის გაუმჯობესებისა და პროპაგანდისტებისათვის პრაქტიკული დახმარების გაწვევის საქმეში. ქუთაისის კომკავშირის საქალაქო კომიტეტმა, პოლიტგანათლების ქსელის სათანადო მოწყობის სხვა ღონისძიებებთან ერთად, კარგად ჩაატარა ორ თვიანი კურსები კომკავშირული პოლიტქსელის პროპაგანდისტთა მოსამზადებლად და გადასამზადებლად. მაგალითისათვის, რომლებმაც კარგად მოაწყეს მუშაობა კომკავშირელებისა და უპარტიო ახალგაზრდობის პოლიტიკური განათლებისათვის, შეიძლება დასახელებული იქნან: სოხუმის, ტყარჩელის, ზუგდიდის, ფოთის და სხვ. ორგანიზაციებიც.

თანხამდ. საქ. ალკ. ცენტრალური კომიტეტის გადაწყვეტილებისა ორთენ-ნახევრიან კურსებზე გაგზავნილ იქნა 450 პროპაგანდისტი: საქართველოს კ. პ. (ბ) ცენტრალური კომიტეტის კულტურისა და პროპაგანდის განყოფილების დახმარებით მარქსიზმ-ლენინიზმის ინსტიტუტთან შეიქმნა პროპაგანდისტთა მოსამზადებელი სპეციალური სამთვიანი კურსები, 30 მსმენელით. ყველა ეს ღონისძიება ხელს უწყობდა კომკავშირულ პოლიტქსელის პროპაგანდისტთა შემადგენლობის გაუმჯობესებას.

მაგრამ, ეს წარმატება ექვს გარეშეა, მხოლოდ დასაწყისია იმ უდიდესი მუშაობისა, რომელიც მომავალში უნდა შესრულდეს. საჭიროა კრიტიკულად შევამოწმოთ მთელი ჩვენი მუშაობა ახალგაზრდობის აღზრდულობისათვის და პირველ რიგში კარგად მოვაწყოთ პოლიტიკური სწავლება. პოლიტიკური სწავლების ხარისხი საქართველოს კომკავშირულ ორგანიზაციებში ჯერ კიდევარ არის დამაკმაყოფილებელი. გავიხსენოთ თუნდაც საქ. ალკ. ცენტრალური კომიტეტის მიერ ამ ცოტა ხნის წინათ გამოტანილი გადაწყვეტილება კომკავშირის ქიათურის ორგანიზაციაზე, აგრეთვე, საქ. ალკ. სარაიონო, საქალაქო და საოლქო კომიტეტების განყოფილებათა გამგეების რესპუბლიკური თათბირის გადაწყვეტილება, სადაც ბოლშევიკური კრიტიკით გამოაშკარავებული იქნა საქართველს ცალკეული კომკავშირული ორგანიზაციების (აფხაზეთი, აჭარისტანი და სხვ. ყველა შეცდომები და ნაკლოვანებანი.

საქართველოს კომკავშირის მე-12 ყრილობაზე მეორე საკითხად დგას „კომკავშირის პოლიტიკური განათლების მდგომარეობა და ამოცანები.“ ამ მომენტს საქართველოს კომკავშირისათვის, ისტორიული მნიშვნელობა აქვს. საქართველოს კომკავშირის განვითარების ისტორიას არ ახსოვს, რომ კომკავშირის ყრილობაზე სპეციალურად მდგარიყო პოლიტსწავლების საკითხი. ამ საკითხის დასმა

ყრილობაზე ნაკარნახევია რადიკალურად შეცვლილი ვითარებით. ამჟამად მეტად მწვავედ დგას ჩვენს წინაშე ამოცანა—ღრმად შევისწავლოთ მარქსიზმ-ლენინიზმი, ღრმად შევისწავლოთ საკ. კ. პ. (ბ) ისტორია, შევისწავლოთ ამიერ-კავკასიის ბოლშევიკური ორგანიზაციის მთელი ისტორია, ორგანიზაციის, რომელიც შეიქმნა, გაიზარდა და განმტკიცდა პროლეტარული რევოლუციის გენიის ანხანავ სტალინის ხელმძღვანელობით.

ვიმეორებთ: პოლიტსწავლებლაში ჩვენ ჯერ კიდევ ძალიან ბევრინაკლი გვაქს. არსებითად ჩვენი მუშაობის მთელი სიმძიმე კვლავ პროპაგანდისტთა შერჩევაზე უნდა გადავიტანოთ. ბევრ ადგილას პროპაგანდისტთა შერჩევა მიმდინარეობს ისე, რომ რაიკომების მდივნები პირადად არ ეცნობიან თითოეულ მათგანსა და დაღუპულობობენ ამგვარ გადაწყვეტილებას: „დამტკიცდეს პროპაგანდისტთა სია.“ ასეთი საერთო მიდგომის გამო, ბევრი პროპაგანდისტი არ შეეფერებოდა თავის დანიშნულებას უფრო სწორად: ბევრი მხოლოდ ქაღალდზე ინიშნება და ნამდვილ პროპაგანდისტულ მუშაობას არ ეწევა.

პროპაგანდისტი—პოლიტსწავლების ეს ცენტრალური ფიგურა, ყოველწუთს ჩვენი ყურადღების ცენტრში უნდა იდგას. მან კი, როგორც იდეურად დარწმუნებულმა ბოლშევიკმა მთელი გატაცებითა და რწმენით უნდა გადმოსცეს საკითხი. „მან უნდა დაარწმუნოს თავისი მსმენელი, გაუფანტოს მას ყოველგვარი გაუგებრობა და დაეკვება, იგი არ უნდა დამშვიდდეს და თავისი მოვალეობა შესრულებულად არ უნდა ჩათვალოს იმ შემთხვევაში, თუ თუნდაც ერთმა მსმენელმა ცუდად გაიგო ის, რაზედაც მას ელაპარაკებოდნენ“ (ფაინბერგი).

პოლიტიკურ სწავლებას, როგორც ზევით აღვნიშნავდით, ბევრ სკოლაში ახასიათებს ფორმალიზმი. ხშირად პროპაგანდისტები მსმენელებისაგან მოითხოვენ ფორმულირებათა და ციტატების სიტყვა-სიტყვით გადმოცემას, მაგრამ ძალიან ცოტას ზრუნავენ იმისათვის, რომ შეასწავლონ მათ მარქსისტულად აზროვნება. ბევრ ჩვენ პროპაგანდისტს ავიწყდება ლენინის მითითება, რომ „ჩვენ არ გვესაჭიროება დაზეპირება, არამედ ჩვენ უნდა გავავითაროთ“ და უფრო სრულქმნილი გავხადოთ თითოეული მოსწავლის მეხსიერება ძირითადი ფაქტების ცოდნით, ვინაიდან კომუნიზმი უბრალო აბრად გადაიქცევა, კომუნისტი მხოლოდ უბრალო მკვებარა იქნება, თუ მის შეგნებაში არ დამუშავდა ყველა შეძენილი ცოდნა“. ამიტომ სკოლის მუშაობის ხარისხი და მეცადინეობის იდეურ-პოლიტიკური მიმართულება უწინარეს ყოვლისა პროპაგანდისტზეა დამოკიდებული.

„ყოველ სკოლაში, —წერდა ლენინი, —ყველაზე მნიშვნელოვანია ლექციების იდეურ-პოლიტიკური მიმართულება. რით განისაზღვრება ეს მიმართულება? საფუძვლით და მხოლოდ ლექტორთა შემადგენლობით. ვერავითარი კონტროლი, ვერავითარი პროგრამა და სხვ. აბსოლუტურად ვერ შესცვლის მეცადინეობის იმ მიმართულებას, რომელსაც ლექტორთა შემადგენლობა განსაზღვრავს“.

ლენინის ეს მითითება ყოველწუთს უნდა გვახსოვდეს.

ჩვენთა მოღვაწის გეგმები

რ რ ე უ ლ ნ ი

დ. თაქთაქიშვილი

.....სტახანოვური მოძრაობის მნიშვნელობა იმაში მდგომარეობს, რომ იგი წარმოადგენს ისეთ მოძრაობას, რომელიც ამსხვრევს ძველ ტექნიკურ ნორმებს, როგორც არასაკმარისს, აჭარბებს მთელ რიგ შემთხვევებში მოწინავე კაპიტალისტური ქვეყნების შრომის ნაყოფიერებას და ამრიგად ქინის ჩვენს ქვეყანაში სოციალიზმის შემდგომი განმტკიცების პრაქტიკულ შესაძლებლობას, ჩვენი ქვეყნის ყველაზე შეძლებულ ქვეყნად გადაქცევის შესაძლებლობას. — ასე განაცხადა ამხანაგ სტალინმა სტახანოველთა პირველ საკავშირო თათბირზე.

და ამ გრანდიოზული მოძრაობის პირველ რიგებში არის, და არ შეიძლება არ ყოფილიყო, პარტიის ერთგული თანაშემწე — ლენინური კომკავშირი.

კომკავშირმა არა ერთი ასეული კომკავშირელი აღზარდა გმირობისა და თავდადებისათვის. ისინი ორდენოსან რესპუბლიკის სხვადასხვა სამუშაო უბნებზე დგანან და ახალი ტექნიკის ბოლომდე გამოყენების საფუძველზე სასწაულებს ახდენენ.

იაპონიაში, ამას წინად მაღაროში აფეთქება მოხდა და ამ აფეთქების მსხვერპლი გახდა რამდენიმე ათეული ლატაკი მუშა. დაიშა ისედაც ღარიბი ოჯახები. კიდევ უფრო მოემატა ცრემლები ამ მუშების ბალებში. უსიხარულო თვალებს. იხვლისელი მაღაროელების თითქმის ნახევარი, უმუშევრობაში ატარებს თავის ცხოვრების მეორე ნახევარს, მაგრამ მათ არც ცხოვრების პირველ ნახევარში ახსოვთ სიხარული და მზის სიძებო. ისინი მუდამ 10-12 საათს მუშაობდნენ. მაღაროში როცა შედიოდნენ — მზე არ იყო ამოსული. მაღაროდან როცა გამოდიოდნენ — მზე დიდხანს ჩასული იყო. ასეა იქ.

ჩვენში კი სასწაულომოქმედი ხმები გაისმის გმირობისა და შრომის სიხარულის შესახებ. ავიღოთ თუნდაც ტყიბული. იცით რა ხდება ტყიბულში? მართო კომკავშირელ მგზრველმა აკაკი კუბლაშვილმა გასული წლის დეკემბერში შრომის ნაყოფიერება ექვსასი პროცენტით გაზარდა და ათას ორას ორმოცი მანეთი გამოიმუშავა. ასეთივე ხელფასი მიიღო მან მიმდინარე წლის იანვარში.

როცა გაისმა პირველი ხმა სტახანოვური მოძრაობის შესახებ, წითელმიჯნებს იქით მყოფი საბჭოთა ქვეყნის დაუძინებელი მტრები შეკრთენ, უძლური ბრაზით აივსენ და აყეფდნენ. მათ მოინდოვეს შეცდომაში შეყვანათ მსოფლიოს მუშათა კლასი და თავის მოსყიდულ გაყვნილი პრესის ფურცლებზე ცალკე სტახანოველებს ზღაპრულ გოლიათებად ხატავდნენ. ეს გამონაკლისებია, ჰერკუ-

ლესის ღონის მქონე ადამიანებია, რომლებსაც განზრახ ამუშავენ უჩვეულოდ და სურთ მათ ფეხის ხმას მილიონები ააყოლონ. ასე გაჰკიოდნენ ისინი, და მერე თითქოს იბრალებდნენ ამ მილიონებს, ნიანგის ცრემლებს ღვრიდნენ და ამ უბადრუკ კარიკატურას სიბრალულის სახელს არქვევდნენ.

რატომ უნდა ცხოვრებაში ჩვენმა სინამდვილემ ნაცარ ტუტად აქცია ჩვენი მტრების ეს გველური სისინი და ახლა მსოფლიოს რომელ კუთხეშიც გინდათ, ყველამ ჩინებულად იცის რომ სტახანოველები ჩვეულებრივი ადამიანები არიან. აშორად ისეთებიც კი, რომლებიც სუფთა ჰაერს და სანატორიუმს საჭიროებენ, და რომ მათი სასწაულმოქმედი ძალა მკვლელებში კი არაა, ახალი ტექნიკის ბოლომდე ათვისებაში და გამოყენებაში მდგომარეობს. აი ისევ აკაკი კუბლაშვილი ავიღოთ. რომ შეხედოთ ვაგიკვირდებათ კიდეც. საშუალო სიმაღლის ადამიანია და როგორღაც ხმელია. არაფრით არ განირჩევა ტყიბულის მალაროების სხვა ასეულ მუშებისაგან. პირიქით, ტყიბულში ბევრს მასზე მეკრის და ახოვან მალაროებს შეხედებით. მაგრამ ისინი ნახევარი ტანითაც ვერ სწვდებიან კუბლაშვილს. ეს ახოვანი ბიჭები წარმოების ყოველი „მოიერიშეები“ არიან. ორი კვირის განმავლობაში ლაყბობდნენ, აცდენდნენ სამუშაოს, მერე ერთბაშად დასცნებდნენ და ასეთი მუშაობით კმაყოფილდებოდნენ. მათ მხოლოდ მკვლელების იმედი ქონდათ. არ გამოედევნენ სამთო მუშაობის ტექნიკის შესწავლას და კიდეც იმიტომ ჩამორჩნენ. ასეთები მართალია ცოტაა, მაგრამ მინც არიან. აკაკი კუბლაშვილი კი სულ სხვაა. მან წაიკითხა დიდი ბელადის სტალინის სიტყვა წარმოქმნილი სტახანოველთა პირველ საკავშირო თათბირზე, ჩაწვდა ამ სიტყვის მთელ სიღრმეს და შეიგნო, რომ სტახანოველად მუშაობა ნიშნავს, განთავისუფლებულ შრომის გადამრავლებას უახლესი ტექნიკის გამოყენებაზე და მთელი მონდომებით დაეწაფა სამთო მუშაობის ტექნიკის შესწავლას. ახლა კუბლაშვილი მეტ პროდუქციას ქმნის და შედარებით ნაკლებ ღირსს ღვრის. ნგრევის საქმის დაუფლებამ გაუადვილა მუშაობა. მან ახლა იცის, რომელ ზოდს მოეჭნიოს წერაქვი და ხშირად ერთი დარტყმით ნახშირის მთას აზვავებს.

* * *

კუბლაშვილს სოციალისტურ შეჯიბრებაში ყავს გამოწვეული ჭიათურის კომკავშირელი სტახანოველი ვასილ სამხარაძე. ისიც კუბლაშვილის მსგავსად დაეფულა თავის საქმეს და შრომის ნაყოფიერებას 500-550 პროცენტით ზრდის. შედეგად მიიღო სახელი და ბედნიერი ცხოვრება, მისი ხელფასი, ახლა, როგორც წესი, ათას მანეთს აღემატება. ხან არა ერთი ამხანაგი ვახადა სტახანოველად თავის მუშაობის გამოცდილების გახიარების გზით. განსაკუთრებულ დამსახურებისათვის, იმისათვის, რომ ის ჭიათურის მალაროების მოწინავე მუშაა ვასილ სამხარაძე ჭიათურის მარგანეცის მრეწველობის ტრესტმა ერთი თვის წინად დააჯილდოვა პიანინოთი.

ვასილ სამხარაძემ ჩინებულად მოიწყო სახლი და ახლა მისი ოჯახის წევრები პიანინოზედაც ავარჯიშებენ თითებს. დაკვრაც ხომ შრომისა და მონდომების შედეგია? — ამბობენ ისინი და სისტემატიურად, გულმოდგინეთ სწავლობენ გამებს.

* * *

ქობულეთელი გოგონა ფადიკო გოგოტიძე რამდენიმე წლის წინად ყოველ გარიჟრაჟზე ნახირს მიეცემოდა ოჩაბურის ეწერისაყენ. მაგრამ შეიცვალა ცხოვრება. მოვიდენ ახალი ადამიანები, აზომებს ეწერი და გადახნეს ტრაქტორებით. გაქრა ეწერი. მისი ადგილი დაიკავა ჩაის დიდმა საბჭოთა მეურნეობამ. გამოი ეალა ფადიკოს ცხოვრებაც. ის კომკავშირში შევიდა. კომკავშირმა კი ოქტომბრის ტოლი გოგონა პონტოსის შლამსა და ძველი მეჩეთის მინარეთს მოაშორა, ტფილისში წამოიყვანა.

მაგრამ განა მხოლოდ ეს? კომკავშირმა ფადიკო გოგოტიძე მფრინავად გამოწარდა. ახლა ფადიკო აჭარის პირველი ქალიშვილია. მან დაიპყრო ოდესლაც ყურანის შავი ფრთებით მოტაცებული ზეცა და მისი თვითმფრინავი ათას ჯუმბათსა და მინარეთს გადაუქროლებს თავზე.

მკვლარი მარყუჭი, აღმა ტრიალი, ფრთაზე სრიალი, შტაპორი—ყველა ეს ზედმიწევნით შეისწავლა ფადიკომ და როცა ის მაღლა, მაღლა იჭრება და ტრიალებს, ეთამაშება ლაქვარდს, სიხარული იპყრობს მაყურებლის გულს.

ის კი, პატარა აჭარელი, სათუთი ხელებით მტკიცეთ მართავს თვითმფრინავის საჭეს. პირდაპირ უყურებს ყვარლის მთებიდახ ირემივით ამოჭრილ მზეს და პროპელერის გუგუნთან ერთად მოერის:—მაღლა, მაღლა, სულ მაღლა!

* * *

ლევან რუსიშვილი და გიორგი გრიგოლაშვილი ორივენი ტრაქტორისტები არიან. 7 იანვარს საღამოს, მოსკოის მატარებელმა სიხარულით და ზემით წამოიყვანა ისინი მოსკოვიდან, სადგურ ტფილისის ბაქანზე მათ სახეიმო შეხვედრა მოუწყვეს. როცა გაჩერდა მატარებელი, გაიღო ვაგონის კარები და კიბეზე აგარელი რუსიშვილი და ლაგოდნებელი გრიგოლაშვილი გამოჩნდნენ. მათ მკერდზე ამაყად მოსმანდა ლენინის ორდელები.

მოსკოვში გატარებულ დღეების შესახებ გატაცებით ლაპარაკობენ რუსიშვილი და გრიგოლაშვილი.

—რა არ ვნახეთ? მეტრო თუ მეგზოლგი, საბჭოების სასახლის მშენებლობის გრანდიოზული პანორამა თუ მაქსიმ გორკის სახელობის კულტურისა და დასვენების ცენტრალური პარკი. წარუშლელი შთაბეჭდილება დასტოვა ჩვენზე ქარხანამ „დინამო“ და კავანოვიჩის სახელობის ბურთობსაკისურის ქარხნის ვეება სააქმროებმა, რომლებშიაც ათიათას კაციანი მუშათა კოლექტივი მუშაობს.

მაგრამ ყველაფერი ეს ფერმკრთალდება დიდი ბელადის, საყვარელ სტალინთან შეხვედრის წუთებთან შედარებით. განა შეიძლება სიტყვებმა გამოხატოს ის აღტკინება, სიყვარული და უსაზღვრო მიღწევარება, რომლითაც გაიგხო თითოეული ჩვენგანის გული დიდ ბელადთან შეხვედრის წუთებში?

არა! სიტყვები უძლურია ამ დიდი გრძნობის გადმოსაცემად. ეს წუთები ადამიანმა თვითონ უნდა შეიგრძნოს, უშუალოდ უნდა განიცადოს, თუ უნდა მთელი სიცხოველით სჩქედდეს მისი სისხლი.

დიდი ბელადი, ბრძენის სიუბრალოვით და სიდიადით, იჯდა ჩვენს შორის და მთელი გულისყურით უსმენდა თითოეულ ჩვენგანს.

ჩვენ, მთელ სიცოცხლეში უმწიკვლოთ და წმინდათ შევინახავთ ამ ძვირფასი წუთების სითბოს და სიყვარულს.

* * *

შემოდგომის ქარი ყველაზე უფრო მძაფრია. შემოიჭრება ხევში და ზუის, სისინებს, ფრთამოტეხილ არწივით მიაწყდება ხან ერთ კედელს, ხან მეორეს. საშინელია ამ დროს ყაზბეგი. „იგი ამაყი, იგი ზვიადი“ ასეთ წუთებში კიდევ უფრო იბურება შავი ღრუბლებით და შეკრულ ჭიუხებიდან რისხვით და ზეავით ჭმუჭრება ქვეყნიერებას. ქვევით, ნაპრალთა უსრულობაში „თერგი რბის, თერგი ღრიალებს“ და ათასი ლომის ღრენით შიმის გრძნობას შობს, ყველაზე უფრო გულად ადამიანშიც კი.

ასეთ დღეებში მოხვევები სახლში სხედან.

ვერც ერთი წრიაპითა თუ „მგლური მუნღით“ შეიარაღებული მთიული ვერ შეგედავს მყინვარს ასეთ ამინდში. მით უმეტეს იზრდება მყინვარის მიუკარგობა ღამით. როცა თოვლის ფანტელები თვალის დახამსამების მანძილზე ბარდნიან, უჩინარად ხდიან ადამიანის ნაკვალევს. ჯიხვი რაა, ისიც არ გამოდის საფარიდან ასეთ ამინდში.

სწორედ ასეთი ღამე იყო, როცა გამოესალმა საყვარელ მთებს ცნობილი მთამსვლელი იაგორ კახალიკაშვილი. ყინვებსა და ნამქერს შეჩვეული დანაოჭებული სახე, კიდევ უფრო გაქვევებოდა მოხუცს. სიკვდილს, საშინელი სიცივის ბეჭდით აღებეჭდა თავის მოსვლა მთების გამმუხვლელ ადამიანის შუბლზე. ცხე-ღართან ბევრნი იდგენ. ჩაეჭინდრათ მოხვევებს თავები და გულზე წუხილის არშია დახვეოდათ. ყველაზე წინ, ყველაზე ახლოს ცუდართან კომკავშირელი გივი შადურის იდგა. კახალიკაშვილი შადურის მასწავლებელი იყო. მან წაიყვანა ჭიუხებში პირველად ახალგაზრდა გივი. მან აზიარა ის პირველად მთამსვლელობის სიძნელეებსა და უსაზღვრო სიხარულს. და აი, ეს საყვარელი ადამიანი აღარ იყო მასთან. გარედ კი ქარი ისევ ზუოდა და თოვლის ნამქერს აყრიდა ისედაც გაყინულ სახლს.

ყველაფერი—ქარი, თოვლი და სიცივეც, გივი შადურს ცრემლებისაქენ ჭრებოდენ, მაგრამ კომკავშირელ ახალგაზრდა მთამსვლელის გულს არ მიჰკარებია ცრემლები. პიოქით, აუტანელმა ცივმა სისველემ მის გულში კიდევ უფრო გააღვივა კახალიკაშვილის ხელებით ანთებული ხანძარი და გივიმ სიტყვა მისცა სამუდამოდ დადუმებულ მასწავლებელს, რომ ის ამაყად გააგრძელებდა პროლეტარული ალბინიზმის სასიქადულოთ დაწყებულ განვითარებას.

ამ საშინელ ღამეში შადურმა განიზრახა ყინვარზე ასვლა. ეს გაუგონარი და გაბედული აზრი იყო.

—ჰყინვარი არავის აუღია ღამით! —ზოგიერთებმა გააფრთხილეს შადური. მაგრამ შადურს სჯეროდა, რომ ის დასძლევდა ყაზბეგს და გასწია კიდევ „ცისა და მიწისშუა დაკიდებულ“ მწვერვალისაკენ.

შადური, ნელა, აუჩქარებლად მიდიოდა წინ. ღამის კუპრს, ფოცხვერის

სიმკვეთრით, კვეთავდენ მისი თვალები, და ეს ძალა, კომკავშირული ნებისყოფა და გამარჯვების სურვილი იყო.

ხევეში მოუთმენლად ელოდენ გათენებას. დილით გამარჯვებული შადური უნდა დაბრუნებულიყო მყინვარწყვირიდან. დაგვიანება საშინელი ამბავის მომასწავებელი იქნებოდა.

ინათა კიდეც. მოხევეები ბექობზე შემდგერიყვენ და ნერვიულად გასცქეროდენ მყინვარისაკენ მიმავალ გზას.

და როცა უკანასკნელი ღრუბელი გადასცურდა ყაზბეგიდან, როცა მზის გვირგვინი დაიდგეს ქედმაღალ მწვერვალებმა, ბილიკზე გამოჩნდა გივი შადური. ის აუჩქარებლად და მტკიცედ მოაბიჯებდა ხევისაკენ.

ოცი წუთის შემდეგ მან მოხევეებს გადასცა მამაც ფრუნხელების მიერ მყინვარწყვრზე დატოვებული მწვერვალზე ყოფნის მადასტურებელი სანიშნო.

იმავე საღამოს რადიომ მთელ რესპუბლიკას მოჰფინა კომკავშირელ გმირის, გივი შადურის სამავალითო გამარჯვება.

შადურს თავბრუ არ დახევეია წარმატებისაგან, მას არ აუჩქარეს თავი მაღლა. ის ჩვეულებრივი სიდაირბასილით აღსავსე ჩუმად იდგა მასწავლებლის ცხედართან და თვალებით, ისევ შორს მყოფ მყინვარწყვრს ეაღერებოდა.

რადიო კი ისევ გადასძახოდა: ქალაქებს, სოფლებს—მყინვარწყვრის კარები გახსნილია. დღესით თუ ღამით სულერთია საბჭოთა მთამსვლელებისთვის გზა ღიაა სამუდამოდ დამორჩილებულ ზვიად მწვერვალისაკენ.

*
* *

კომკავშირელი არონ კიტია ციტრუსების სტახანოველია. მართალია, ის ქობულეთში ცხოვრობს, სოფელ კვირიკეს საბჭოთა მეურნეობაში მუშაობს, მაგრამ მისი სახელი შორს გაჟარდა. ორდენოსან რესპუბლიკის მიჯნების იქითაც გაუგონიათ მოწინავე მუშებს არონ კიტიას სახელი.

რით მიადწია ასეთ პატივს არონმა? მხოლოდ შრომით, თავდადებული და სინდისიერი შრომით.

არონ კიტია მყნობელია. მყნობა კი ციტრუსების მოშენების საქმეში ყველაზე გადამწყვეტი რგოლია. არონ კიტიამ მიადწია იმას, რომ დღეში 2400 ძირს ამყნოს და მათგან 98-99 პროცენტი ხარობს, იზრდება. ეს ციფრები მსოფლიო რეკორდის მაჩვენებლების სიმძლემდე აღის. ამჟამად მსოფლიოში საუკეთესო მყნობელად ითვლება „გლენსერ მერის“ სანერგეში (ფლორიდა) მომუშავე დანიელი. ის დღეში 2800 ძირს ამყნოს და მათგან 95-96 პროცენტი ხარობს.

არონ კიტიამ კარგად იცის ეს და ახლა გადაწყვეტილი აქვს დაეწიოს და გაუსწროს ფლორიდელ მყნობელ დანიელს. კიტია მყნობის დარგში მსოფლიო რეკორდის დამყარებას თავის საქმის ცოდნის კიდეც უფრო გაღრმავებით აპირებს. ის ახლა ენერგიულად სწავლობს ციტრუსების მოშენების რთულ ტექნოლოგიას და აგროტექნიკური წრის ფრიადოსანია. ყოველდღიურ მუშაობაში მოზოებულმა მიღწევებმა კიტიას პრაქტიკოს აგროტექნიკოსის სახელი მიანიჭა და არონი მთელი გატაცებით დასტრიალებს უნახეს მცენარეებს. მას კომკავშირული თავდადებით შეაქვს წვლილი აჭარისტანის საბჭოთა ფლორიდათ გადა-

ქცევის საქმეში. არონ კიტია შეძლებული აღმნიშნავს. ყველაფერს რომ დავანებოთ თავი, გასულ წელს მან საბჭოთა მეურნეობაში ოცდაათი დღე იმუშავა მყნობაზე და ოთხათასი მანეთი გამოიმუშავა. ცხადია კიტია გულზელდაკრეფილი არ იჯდა წლის დანარჩენ დროს. ეს კი იმას ნიშნავს, რომ არონი მტკიცედ დადგა შეძლებული ცხოვრების გზაზე.

* * *

დღისით თუ ღამით სულერთია, ვისაც გაუვლია თუნდაც მატარებლით ქალაქი ჯუღელი, არ შეიძლება არ შეეშინია რკინის გზის გასვრივ გოლიათივით დამდგარი დიდი ქარხანა. ეს ფეროშენადნობთა ქარხანაა. საქართველოს პირველი მეტალურგიული ბაზა. იმპორტირებულ ვეება სტომაქიან ელექტროლუმებს წელკაცივით მოკიდებია რიონჰესის ცეცხლი და იწვეს ღუმელში ტყებულის ქვანახშირი, ღნება ჭიათურის მარგანეცი, ისილება მოწამეთის კირქვა. ქარხანაში სამი ღუმელია მოქმედებაში. ერთი მათგანი კომკავშირული ღუმელია. ამ ღუმელზე მომუშავე ყველა ცვლები დაკომპლექტებულია კომკავშირელებისა და მუშა ახალგაზრდობისაგან. მუშაობა სამცხლად სწარმოებს. ვარვარებს ღუმელი, ღაჟ-ღაჟებენ ღუმელში სპილოს ხორთუმებივით ჩაშვებული ელექტროდები და მეტურგები თუჯის როფებში ასხამენ ოქროსფერად მოდენილ ლითონს.

ამ ღუმელთან მუშაობა—გამხედლობას და ნებისყოფას მოითხოვს. ტემპერატურა ათასხუთას გრადუსს აღწევს ღუმელში. ყველიფერი რაც კი მოხვდება ღუმელში, ელვის სისწრაფით ღნები.

და ამ საბრძოლო სამუშაო მოედანს კომკავშირელი მდნობელი სტახანოველი ვალოდია სალაძე შეთაურობს. სად არ გინდა არ შეასწრო თვალი ვალოდიას. სადაც დახმარებაა საჭირო, ვალოდა ელასავით იქ ტრიალებს და გამოყავს ზიკები ვიწრო ადგილიდან. სხვები ღუმელში ლითონის გამოსაშვებ ღრუ 15-20 წუთში სჭრიან. ვალოდია ამ საქმეს მხოლოდ 6-8 წუთს ანდომებს. ხშირია ისეთი შემთხვევებიც, როცა ღრუს ხუთ წუთში სჭრის. მერე და იცით რიგ დაიწყო პარველად სალაძემ? ის ფერომარგანეცის ქარხნის მშენებლობაზე 1931 წელს შეემუშად მოვიდა. ის რიგითი მიწისმთხრელი იყო და მისი დღიური ხელფასი სამ მანეთს არ აღემატებოდა. ახლა ის თვეში 700 მანეთსაც არ ჯერდებოდა რაზნული ყავს მთელი ცვლა სტახანოვურ მეთოდით მუშაობაზე გადასაყვანად.

სალაძეს ქარხნის სოციალისტურ ქალაქში მშენიერი ორ ოთახიანი ბინა აქვს. მისი ოჯახი სავსებით კმაყოფილია და კულტურულად ცხოვრობს. ქარხანაში სალაძე ყველას უყვარს, რადგან ის გეგმით გათვალისწინებულ 10-15 ტონა ფეროშენადნობის ნაცვლად 35-40 ფეროშენადნობს ადნობს ვალოდია სალაძე საქართველოს ცაკის წევრია.

—როგორ არის თქვენთან გამოყენებული სამანქანო დრო ამხანაგო მანქანათმშენებლებო, რამდენხანს და როგორ გაქვთ გამოყენებული მჭრელი. ლაპარაკია, გაშასაღამე არ იმაზე თუ რამდენხანს ტრიალებს შპენდელი, არამედ იმაზე თუ საათში რამდენი წუთი შოდის ლითონის ქრაზე. ამ გამოვიდეს რომელიმე თქვენგანი და ასწიოს ხელი იმან გინ

მიადწია ამ დონეს. მე ვხედავ ხელი ასწია მხოლოდ ორმა, მაშასადამე 40-45 წუთი საათში მხოლოდ ორსა აქვს. დანარჩენებს 18-20-26 წუთი აქვთ — ამ სიტყვებით მიმართა მძიმე მრეწველობის რკინის კომანდორმა ამს. სერგო ორჯონიკიძემ მანქანათ მშენებლებს საკ. კ. პ. (ბ) ცეკას დეკემბრის პლენუმზე. სახალხო კომისრის ამ მითითებებს გამოეხმაურა მთელი კავშირი და დაუყონებლივ გაიშალა მუშაობა იმისათვის, რომ ადგილებზე მიედწიათ მჭრელის მუშაობის 45 წუთიან სამანქანო დროისათვის. ამ საქმეში ჩაება საკავშირო ნავთის ბათომის ბაზის მექანიკური სამუშაოს სტახანოველი ხარატი გიორგი ჩახალაშვილი და მიადწია იმას, რომ საათში თავის დაზგაზე მჭრელის მუშაობის 52 წუთიანი დრო აჩვენა. სახკომის მითითება გადაჭარბებით შესრულდა. ახლა გიორგი ჩახალაშვილი კიდევ უფრო ზრდის ამ მაჩვენებელს.

მუშაობის შემდეგ ჩახალაშვილი ყოველდღე ბათომის მუსიკალურ ტეხნიკუმში მიიჩქარის.

რატომ?

ვიოლინოზე სწავლობს დაკვრას. ვიოლინოს კლასში საუკეთესო მოწაფეთ ითვლება.

დიახ ასეა ჩვენთან. ასეთია მასების ძირაფენებიდან დაწყებული სტახანოვეური მოძრაობის სასწაულმოქმედი ძალა. ჩვენი სტახანოველები — ჩვენი სახალხო გმირები უცხოეთში გაჭორილი „სპილოს ხორთუმისანი ადამიანები“ როდი არიან, ისინი ბოქსის რინგიდან როდი აღმოცენდნენ. ეს ადამიანებია ჩვეულებრივი და რიგითი, ისეთი როგორებიცაა კიდით კიდემდი აღსავსეა ჩვენი საყვარელი სამშობლო. მათ მხოლოდ ერთი განსაკუთრებული თვისება აქვთ: — მათ უყვართ უსაზღვროთ და თავდადებულად თავისი თავისუფალი სამშობლო და მთელ არსებაში ატარებენ თავის ბრძენ ბელადის დიდი სტალინისადმი მშობლიურ ერთგულებას. ეს კი სავსებით საკმარისია იმისათვის, რომ დაუფლო მოწინავე ტექნიკას, იმუშაო სინდისის ქვეშ და მოახდინო სასწაულები. და ამ სასწაულის მომქმედ ხალხის პირველ რიგებში მტკიცედ მოაბიჯებს ლენინური კომკავშირი. შეხედეთ რა მძქვეფერეა ყრილობის წინაღუდეგის ცხოვრება! თითოეულ კომკავშირელს გადაწყვეტილი აქვს მტკიცედ უთხრას საკავშირო კომკავშირის მეათე ყრილობას — მე სტახანოველი ვარ!

მხატვრული დიტარატურა

სიმღერა ათასწულზე

ალექსანდრე გომიჯოვილი

1

ისევ მოხვევ ლელთ ღუნია
და დარიალი,
მთების სიღრმეში უჩვეულო ჩქამი გაისმა, —
მოდის მთებიდან საყვარელი ადამიანი
და მყინვანწყვერზე გუგუნია ამირანისა! *)
დარიალიდან კლდიდან-კლდზე ღრიალებს თერგი,
ამირანის ხმამ ლალუმების ხმა დაარხია
და იქ შეიჭრა, სადაც ხევში ჩაძონახერგი
უზარმაზარი კიდობანა ლოდები ჰყრია.
მიყვარს ლოდებში ყამარ-ქალის მიწური სახლი
(ჩემო ლამაზო, ეს სიმღერაც ისევ შენია!)
რამდენჯერ თერგი ჩანგურივით ტალღას მიახლის,
იმდენჯერ ხელი იმ სახლისკენ გამიშვერია!
მაგრამ, როდესაც განახლებულ დარიალიდან
ხუთქიმიანი ვარსკვლავების ცა გვახურია,
უნდა დაიწყო შენც ცხოვრება ამიერიდან,
რადგან ცხოვრება სამშობლოში საამუროია!
ჩემო ლამაზო, ნეტავ ახლა მაინც სადა ხარ,
და რომელ ხხარეს გაეკიდე რკინის არწივებს? —
ცაში ფრენის დროს დამიბრუნა შენმა დანახვამ
ჩემი ბავშვობის მოგონება და სიყმაწვილე.
ქალი მთებიდან გაზაფხულის პირიმხესავით,
კავკასიის ქედს ახმიაებს ცხენთა ქერება;
ზათქით, ზრიალით მოვარდება მთებიდან ზეავი
და დარიალის ვიწროებში ჩაიჭედება!..

2

ჩემი ბავშვობის მოგონება ჩამრჩენია გულს,
 გული მთებშივე უყივოდა მამაც ამირანს,—
 და ამირანიც ვაჟის-ფშავლის არწივისებურ
 წარათიანი მწვერვალიდან ლეწდა დარიალს.
 ლეწდა დარიალს—(შრიანებდნენ არწივის ფრთები),
 ჩემი ბავშვობის მოგონება და სიყმაწვილე...
 გადაიარეს არწივებმა, გასწირეს მთები
 და ეს ტიალი მოგონებაც გაჰყვა არწივებს.
 დაეცა ძუნღლზე, ჩაიკეცა ბევრი მხრიანი
 და კავკასიის მაღალ მთებში აღარ არიან.—
 მხოლოდ თქმულება აპირანზე—
 ომაიანი

ხევში ყოველი მონადირე ამირანია!
 დიდხანს ებრძოდა მთების წყევლა ადამიანებს...
 ადამიანიც უგზავნიდა წყევლას ბუნებას...
 შაჰმა დღეებმა ნისლებივით გადაიარეს,
 და მაინც ბოლოს ამირანზე დარჩა თქმულება.
 ახლა ვაჟკაცი გამოსტაცეს კავკასიის ქედს...
 ვისაც უფლება დაუბრუნა სტალინის ნებამ—
 ჩვენმა თაობამ უკვდავების ძეგლი მეტოქედ,
 დაუდგა ძეგლი იმ ვაჟკაცის თავისუფლებას!
 მღერის მოხვევე ლელთ ღუნია ქალარო.ანი,
 ქალაროსანის შეძახილი ხევში გაისმა.—
 მოუხეშავი და გერგეტის კლდესავით სალი
 მისი სიმღერა—გუგუხია ამირანისა!

3

—„ფარშევანგია“?—კითხულობენ. ვპასუხობ:—„არა!
 ოქროს ნათელით აელვარდა მყინვარი ახლაც“.—
 მგრეველის კარავს ყაყაჩო და გვირილა ფარავს
 და ყვავილები გედებოვით აყრილან მაღლა.
 მგრეველის კარავს შეეჯახა ოჟა-ჯურხანი.
 შეხედენ: გვირი და იღუმალი ფიქრების მქონე.
 უყივის გვირი მონადირეს:—„ოჟავ, მითხარი,
 რისთვის გასცქერი ხეუბარებით გერგეტის გორებს?!“
 —„ამირანს ვეძებ“.—„მყინვარწვერზე იგი არ არი“.
 —„იქ არის მისი დათოვლილი მარადი ბინა“.
 —„წაჰკიდებია ხეეს იმისი ცეცხლის დაღალი
 და ყოველ ჩვენში ამხანაგი ამირანია!
 ჩამოდი დაბლა. მოიტანე ვაჟკაცის ღონე,

სადაც მზის სხივი აელვარებს კავკასიის ქედს.
ჩამოდი დაბლა. უფრანგულოდ არ დაიღონებ,
აქაც ბევრია ვაჟკაცობით გმირული საქმე“.
აენთო ჯუღრბა:— „შენ სთქვი, მაგრამ მეც მომასმინე
სანამღი მთაში ელვა-ილავს, თერგი გრიალეს.
სანამ აწუხებს ჭარიშხალი მწყემსების ბინებს
და თქმულეზანი ჩემს მგზობელ ადამიანებს.—
ერთია მთაზე ბილიკები, იქი მინახავს,
იგი იქ მივა, სადაც ჯუღრბა სიყმაწვილეში“.—
ესა სთქვა მხოლოდ, თავზე ქუდი ჩააოფხატა
და შემდეგ მგლური ნაბრჯებით გასწია მთებში.

4

დაღამდა. ოხერ-ტიალივით ჯვანი ტრიალებს.
ღამის წყვედიდში გაეხვია მშობელი მხარი,
რამდენი მგზავრი და რამდენი მოხეტიალე
ოქა-ჯუღრბაის აზრდილივით შერჩა მყინვარებს.
ჯუღრბამ ჩახედა ხევს, ხომას ჩააწვდინა ხმა,
მაგრამ ხევიდან საძინელი ეზო გაისმა...
და მოაგონდა ამხანაგი მგრეველის სიტყვა:
„მთების გუგუნი—გუგუნია ამირანისა“.
სძინავს მყინვარებს. კოდინი ვარსკლავი ბრწყინავს.
ჩუმი შრიალით შრება შავი ნისლი მთებიდან.
კიუხის წვერზე უზარმაზარ ნაპრალის პირას
მოხეტიალე მონადირეს ჩასძინებია.
და ესიზმრა მას: დათოვლილი მთები აღმას ს,
აღმასის მთაზე ყამარ—ქალის ისმენდა ტირილს.—
ნახა მღუმარემ ცხრათავიან დევთან ღამაში
ცხრანდუკიდან, ცხრაკლიტულში გამოკეტილი.
ნახა და იცნო — „აქს თმები—იმის თმებია,
სახე... ო, ჩემო ვაჟკაცობავ, აჰა კივილიც“.—
ფარის ფარებით ამოზიდა აღმასის რკიხა
გახელებული მონადირის გულისტკივილით.
იგრძნო ჯუღრბაის სიახლოვე ღამაზის გულმა,
მაგრამ, როდესაც დაეჯახა ვაჟკაცს ოხერი.—
მაშინ გაიღო ბნელ ღამეში ელვა ფრანგულმიც

5

და გაანათა კავკასიის მთის ორწოხები!..
შეიბნენ მთაზე. ქარს გაჰქონდა მათი გრილი
და გადმოჰქონდა დევის ცეცხლი ცაში ენებად.—
იწერებოდა ხმალის პირზე ცის განთიადი,

შურისძიება და სიკვდილის საშინელება.
 იმისი ხმალის ყოველივე შემოქნევიდან
 დევის ქალიდან ამორბოდა თითო მდინარე.
 მოსჭრა რვა თავი. გაიელვა ერთხელაც რკინამ
 და მაშინ, როცა ეცემოდა ძირს მოღრიალე,—
 მაშინ, როდესაც გამალებით ოჟა-ჯუტხაიმ
 ჟუკანასკნელად დაანათა ფრანგული ქალას;
 წახდა მოქნევა—გადამტვრეა ვადაში ხმალი
 და ხმალის პირმა მყინვარწვერზე გაიწკრილა...
 შესდგა, ჭიუხზე შეტრიალდა რისხვით ოხერი,
 დაიღრიალა და დაჭრილი კლდეებში ძიწვა.
 დევის ღრიალით, ღრიალებდა მთის ორწოხები
 და ამ ღრიალში მონადირეს გამოედევძა.
 როგორც სიზმარში—იგი, ახლაც დაქანცული დვას
 ჭიუხის წვერზე უხარმაზარ ნ პრალის პირას.
 და აქამდისინ ვერ ამორებს დაღონებულ თვალს
 დევთან ბრძოლაში გადამტვრეულ ალმასის რკინას!
 დასწყევლა ხმალი. განახლებულ მთების მშვენებად
 დარილისკენ გაიწია ვაჟკაცის გულმა.
 შემდეგ ფანტურზე იმ ღამინდელ ბრძოლის შედეგად
 დაღვარა ცრემლი. და სიმღერა დააგუნა:

6

„ჯუტხამ თქვა პირშიშველამა —
 დევი რა არი ზნიანი;
 მყინვარი-მყინვარს შეება,
 არის ზათქი და ზრიალი.
 ჩემი სიზმარი? ალმასის
 მთაზე შეხვედრა გმირული?
 წახდა მოქნევა ლამაზი
 და წახდა გველის პირულიც.
 თურმე მეწყერის კივილი,
 ქალის კივილი მეგონა,
 და ჩემი გულის ტკივილი
 ვაჟკაცის ჯავრი მეგონა.
 მთაზე ჩანჩქერი მდინარე
 ლამაზის თმები მეგონა.
 და სადაც აღამიანებს
 ლოდები ჩამოეგორათ —
 ლოდები შემორავებული
 დევის თავები მეგონა.
 კლდეზე დაკრული ფრანგული,
 დევზე დაკრული მეგონა.“

ხევეში მდინარის ღრიალი,
 დევის ღრიალი მეგონა,
 არშას ნაღმების გრიალი
 ჩვენივე ბრძოლა მეგონა.
 მაშინ კარგია ამირან,
 მყინვარი-მყინვარს შეგბას,
 და უთხრას ლიქსი დარიალს
 მოყმემა პირშიშველამა.
 კარია: მაღალ ჩათაზე
 მიდის ფოლადის სხეული. —
 კლდეებში მისდევს ათასებს
 ახალი ათასეული.
 ჯაჭვის მტვერმა და ნალექმა
 დადაიარეს მთაზედა?
 ისევ დაანთებს ნ. პერწყალს
 თქმულება ამირანზედა!..“

7

გავიდა ხანი. როგორცა თერგი და დარიალი,
 როგორც ამხანაგ ამირანის უძლევი სული —
 მთების სიღრმეში შემოიჭრა ზათქით, ზრიალით
 შეერთებული ფრუნხელების ათასეული.
 რა ბუკთა ცემა, ყრიაშული და წესრიგია!
 დასცეს კარავი... და კარავი-კარავს მოება.
 და კავკასიის მწვანე ველზე გერგეტის პირას
 დასხდნენ კარეები ულამ ზეს ყაყჩოებად.
 შემდეგ გაისმა გაქცეული სიმღერა მათი, —
 მათი სიმღერა ყრუნტელად უვლის დარიალს,
 როდესაც ბარში მგოჯარი სამშობლოსათვის,
 იგივე მთების საყვარელი მეომარია!
 ერთია გზები და მიზანი შრომის დიდობის:
 მყინვარებიდან კანკალებდეს ურჩი ბუნება, —
 და კავკასიის მაღალ მთაზე ზელადის ძეგლი,
 დაედგას ძეგლად ამირანის თავისუფლებას.
 დიდხანს ლელავდა კავკასიის ქედზე სხეული,
 მონადირის გულს დიდხანს სწვავდა სევდა ფარული. —
 მაგრამ მოვიდა საყვარელი ათასეული
 და მოიტანა აღტაცება და ყრიაშული.
 ერთია გზები და მიზანი მაღალ მთაზედა:
 დაე, იდიდოს დარიალის ხევის ქოხები!
 ადგეს, აენთოს, გაანათოს ბელადის მხემა
 აყვავებული კავკასიის მთის ორწოხები!..

8

გინახავს „ხევის პატარძლი“ განთიადისას? ისეთი იყო ძნის ამოსვლა იმ დღეებდელი— ოქროს ხატულით გაანათა ლამაზმა დილამ ათასეულის მშვიდი ძილით მძინარე ველი... წამოიშალა— (მეთაური წინ მიდის ახლა და მეგზურებაც მიჰყვალავენ ნამჭირის სისქეს!) ისმის ათასი მეომარის ნაბიჯების ხმა: „მყინვარწვერისკენ, იერიშით მყინვარწვერისკენ“. არ არის ციხე და მყინვარი გაუქილავი, ბევრსაც გაჰყილავს ბოლშევიკი ხალხი კიდეცა. — მთაზე გაისმის გამარჯვების სროლის გრიალი და წამლის ბოლი ნისლებივით ჩამოიქცა. რა არი ოჟა მონადირე ამ კლდეებში დღეს და რა ზრიალით ჩანჩქერები კლდეებს სწყევლიან... ამბობენ: უწინ მარადიულ მყინვარების წვერს ოობნი, არწიენ არასოდეს არ შესწვდენიან! ახლა მიიწევს (როგორც წითელ დროშების აღი, როგორც ამხანაგ ამირანის უძლევე სული). მყინვარწვერისკენ იერიშით, ზათქით, ზრიალით შეერთებული ფრუნზელების ათასეული. აი, მხედრული ვაჟკაცობა ჯერ არ ნახული, მათი სიმღერა ჟრუნტელად გადაუვლის გულს. და მღერის მთაში მზ-ს ამოსვლას პოეტის გულიც იმ მყინვარივით ცის და ქვეყნის შუა დაკიდულ.—

9

რომელსაც ლურჯი ლაქვარდები გაურღვევია და შემდეგ ცაში აჩრდილივით დადუმებულა. გამარჯვებული მეომრები მთაზე მკერიან და მთების გუგუნს იჟეორებს ხევი მთებურად. ათასეულის ზეიმი მაღალ მთაზედა— (დაე, იდიდოა დარიალის ხევის ქოხები!) მყინვარწვერიდან გაანათა ბელადის მზემაც აყვავებული კავკასიის მთის ორწოხები. ბრუნდება ჯარი. ახალგაზრდა მთის ყვავილები მყინვარებიდან მომავალ ჯარს ეკვებებიან.— ფეხზე დგებიან მთების კარის დარბაისლები და ჯარის გამყოლ მოხვევებს ეკითხებიან: — „საით ყოფილხართ ზარბაზნით და შაშხანებით?“ — „მაღალ მთაზედა“. — „რაი გქონდათ საომარი?“

— „დავლიწეთ ჯაჭვი ამირანის და მწუხარე“ ის.“
 — „სად არის იგი?“ — „ყოველ ჩვენში ამირანია!“
 — „ჯურხაის მაინც რა ჟნდოდა?“ — გაიკამათა
 მოხვედრე — „იგი, ხომ ებრძოდა ცბრათავიანებს?“
 — „ებრძოდა დევებს. მაგრამ მაინც მიუხვდა მართალს
 სტალი ის მზეს და ახალგაზრდა ადამიანებს.
 დასწყევლა ხმალი. განახლებულ მთებია მშვენივრად
 დარიალისკენ გაიწია ვაჟკაცის გულმა. —
 შემდეგ ფანდურზე იმ ღამინდელ ბრძოლის შედეგად
 ღალატმა ცრემლი და სიმღერა დააგუგუნა“.

10

ადარც მოხვედრე ლელთ ღუნია და მწუხარება...
 გადიახრა დათოვლილი თეთრი ტრამალი. —
 წავიდა, გაჰქრა — თან წაიღო ცრემლის ღვარებად
 „წმინდა სამების ერთა საბჭო“ და ნატამალი...
 წავიდა, გაჰქრა მწუხარება და მხოლოდ მაშინ
 მთების სიღრმეში უჩვეულო ჩქარა გაისმა:
 ოქა-ჯურხაის ღალატების მქუხარე ხმაში
 მთების გუგუნე — გუგუნია ამირანისა!
 ჩემო ღამიზო, ნეტავ ახლა მაინც სადა ხარ.
 და რომელ მხარეს გაეკიდე რკინის არწივებს, —
 ცაში ფრენის დროს დამიბრუნა შენმა დანახვამ
 ჩემი ბავშვობის მოგონება და სიყმაწვილე.
 ქალი მთებიდან გაზაფხულის პირიშესაღით.
 კავკასიის ქედს ახმანეს ცხენთა ჭეხება;
 ზათქით, ზორილით: მოვარდება მთებიდან ზევი
 და დარიალის ვიწროებში ჩაიჭედება!..
 გაივლის ხანი. ბევრი წყარო დაშრება მთაში,
 ბევრი თქმულება აენთება კლდესავით სალი;
 იმდერს ყოველი მონადირე და თქმულებაში
 ამ ჩემ პოემას ღირსეული თუ ჰყავს მგოსანი. —
 იგი პირველად აამღერა სტალინის ნება,
 შემდეგ თქმულება შეეფარა მწყემსების ბინებს. .
 დავსწერე ლექსი, მაგრამ მთების ახალ თქმულებად
 მისი აჩრდილი წარმოგიდგინეთ!..

პირთი ღამის აგზაჲი

გრ. აგაჲიძე

მზეჲ რომ თაჲი დაჲელა
და შვიდი ცა მოვლო,
ცამ გაშალა ც სარტყელა--
ფარშეგანგის ბოლო!
გადახედა ოქრის ხეჲად
ღრუბლებს ჩ-დიღებ დაბრილს
და შეიდფერად ააყუაჲ
აბრეშუმია ბალი
და შიადგა იხე დასიჲალს,
მხეს ღრუბელი ეკო,
მალაროდან ქეყახა გავს,
(უხარმანარ ეკრანს)
იზრიალებს მთაში, ციჲად ჩაჩუმდება წამით,
გულჩახ ეულ კაცის გ ინვას
ზოგაგონებს ნალმი!
იკარგება მალაროში,
ეზოდ აღარ წაჲა,
მხეთუნახავ ჲეა ჩამოშლის,
ჩაჲოაწვენს ჲეაჲად!
ბრუნდებიან...

ვაჲნი ბინდ'ში
გჲანან ჲლაპრულ დეგებს,
სახელის და დიდებუთჲ-ს
ცნრა ქეგსკენელშიც შეეღენ!
მოჲყეგებიან მადნის ლოდებს--
დღისით ღამის საფარს,
უკან ლიანდგო მოსდევთ
არიადნას ძაჲად!

— : —

კლდეს ბილიკმა გადახედა,
ხევი ჩანდა ქევეით,
ხევი ქევეენის ხას არხედა,

ვით ზღაპრული ქვევრი!
 კლდეს ვაჟიაცმა გადახედა,
 ჩააჩერდა იქვე:
 ქარხნის კედლებს ლანდად შემდგარს
 შავ ღამეში კლდისქვეშ!
 კლდიდან გავდა ათას მერცხალს
 გაფრენილი ქვები—
 წყალს მოჰქონდა გასარცხად
 ახეთქებდა ჯეგბორს!
 და ქარხანა გუგუნებდა
 ქვა მიჰქონდა ღელეს,
 აბოლებდა უგუნებოდ
 კვამლის ბურბუშელებს.
 ჩრდილს სტაცებდა ნაკადული
 მუშების წინ სანთელს,
 იდგენ ტუშით დახატულნი
 და მოშავოდ ჩანდენ!
 დაჰყურებდა დახგებს მგზავრი:
 სად წასულა, როდის?!
 მისი ხელის ნახელავი
 მარგანიცის ზოდი!
 შავი მოსჭრა, შავლეგმთებთან,
 შავვრემანი ჯიშის
 და შავი ჯვა არ თეთრდება,
 რავინდ ხეხონ ქვიშით!

— : —

დგას ვაჟიაცკი ნაშაბაშეც
 ბნელში ამართული,
 ხევში ჩრდილვებს ათამაშებს
 ხელის სანათური.
 კვამლი მოგაგის მთების ბილიცს,
 გარს ეხვევა ფრთხილად,
 თვალი კვამლით შებოლილი
 ვეღარ გაახილა.
 მოიხედა— ქარხნის კართან
 კვამლი აღდა მღვრია
 უცებ ალი აღიზართა,
 კედლებს მოეხვია!
 ადის ალი, ცამდეწვდება,
 ავა, მოიმატებს...
 საბნელეში ნაპერწკლებმა
 ყაყაჩონი ხატ ს!

სანათური ბოლი გაჰყო,
 გზა განათდა ნაცრის:
 ხედავს ცეცხლთან შორიახლო
 ნავთი მდგარა კასრით:
 ოტალა და იზრიალებს
 ნავთიანი კასრი!
 მთებს და ღამეს ნისლიანებს
 გაანათებს ხანძრით!!
 და ქარხანას მოსაობს!, ჩუმად
 რაღასთვის ჭრი მადანს?!?
 იფიქრა და ფიქრზე უმაღ
 ცეცხლთან დაიბადა!
 შუა ცეცხლში გადავარდა,
 ალი ადის ცისკენ,
 ეძგერა და ქარხნის კართან
 ერთად გადაცვინდენ!
 გაფანტულმა ქარხნის ბოლმა
 გაანათა ერთხანს:
 კასრმა კაციც გადიოლა
 ხევში გადაჩეხა!..

— : —

გაანათეს სანთლით ხევი
 და ნაკვალევს მიჰყვენ
 მერე შედგენ ქარხნის ქვევით
 დააცქერდენ რიყეს.
 სისხლს მადანი დაეფერა
 გაარჩიეს ნისლში:
 მარგანეცზე ხატპეველად
 დახატული სისხლი!
 იწვა კაცი მოთენთილი,
 აღარ ერეკა ირგვლივ:
 თვლებს პალმის ფოთლებივით
 წამწამების ჩრდილი!
 დაებლუჯა ხელი ჯავრით,
 ვერ მოესწრო გაშლა,
 სისხლი ეცხო ცეცხლში გავლილ
 დამწვარ ნაულვაშარს!
 დადიოდა ხმა ჩურჩულის,
 იდგენ ბნელში ლანდად,
 ქარხანა კი, გარუჯული
 უვნებელი ჩანდა!

— : —

სუფრას უსხდენ კარგა მოზრდილს
მომლოდინე ვახშმის:

მამა—მუშა მაღაროსი,
ინჟენერი-ვაჟი!

და მოჩანდა კერძი ორთან,

თეფში იღო სამის,

მესამესაც მოგლოდა

ცარიელი სკამი!...

—ნეტავ რატომ იგვიანებს?

ვერ ისვენებს დედა,

მაძის თვალებს იპვიანებს

შინით გადახედავს.

—მაღე მოეა დედი, მშვიდად,

სუფრას შემოუჯექ,

ალბაღ გზიდან შეივლიდა

კრება ჰქონდა უჯრედს!

ჯდება დედა...

ისევ დგება

ველარ უძლებს ლოდინს,

თეხის ხმაზე ეჩვეება

თითქო შვილი მოდის...

გამოჩნდება კართან ჩრდილი

დედა კართან მირბის,

ხედავს: მშვიდად, თავდახრილი

ამოდიან კიბით!

შემოაღებს ფართო წყება

ორივე კარს გაშლილს,

და... საკაცეს გაოცებად

შემოდგამენ სახლში!

— : —

დილით ახელს თვალებს წინარად,

ძილში ნაწვალები,

მხეს სარკმელთან დაეყარა

ჩრდილი დალალების,

თეთრ ლოგინზე მარტო მდებარს,

თითქმის სუნთქვა შემწყდარს,

სიზმარივით აგონდება

შებრძოლება ცეცხლთან!..

სარკმელს ჩრდილნი მოეჩრდილენ,

კედლებს ფოთილით რთავენ—

მკლავს გაშლის და ღონე კიდევ

შერჩენია მკლმეებს!

მაშ, კუნთები გაოკეთდენ,
კვლავ შერჩება ჯანი,
არ გაშლიან მარტო ერთხელ
ცისარტყელებს ცანი!
გადარჩა და გაღმა ღხენით
გასცქერს მთებზე, თითონ
მისი ხელით გადარჩენილ
ქარხნის კედლებს დიდრონს!
ქარხანა ჩანს ასე დიდად,
კვამლი ადვას ქოჩრად,
გადარჩა და სარკმელიდან
გარუჯული მოჩანს!
ქარხნის ზემოდ მზე გადმოდგა
ნათელი და ღაშა,
ქარხნის მილი ცას აქსოვდა
აბრეშუმის ლაქვარდს!
მერე სიოს მისარბევად
შლიდა კვამლის მდელოს..
— გმირმა თავი ისახელა
ქვეყნის სასახლოთ!

ქიზელსა ზღვრების ქიმი

ერთად ერთი გზა — ბრძოლა

გ. ნატროშვილი

ყოველგვარი ტრაგედია, რომელიც ოდესმე მაინც არსებულა ამ ქვეყნად, დაიწყო და გაფეხკრდა მკრთალად დღევანდელი ბურჟუაზიული ქვეყნების ახალგაზრდობის ტრაგედიასთან შედარებით. ეს რაღაც წარმოუდგენელი რამ არის. არასოდეს ასე ვეღური, ასე ცინიკურად მკაცრი, ასე არაადამიანური არ ყოფილა ბურჟუაზიული „ცივილიზაცია“. საშინელ პირობებში ცხოვრობს ბურჟუაზიული ქვეყნების ახალგაზრდობა. ხანგრძლივმა კრიზისმა, უმუშევრობამ, ღონისძიებათა ექსპლოატაციამ დაავიწყა მას ადამიანური ცხოვრება. ადამიანი — ამაყად აღარ გაისმის ეს სიტყვა იქ. ახალგაზრდობა ბურჟუაზიულ ქვეყნებში და კოლონიებში უკვე რაიმედენივე წელიწადია სიმშვილეს ამ სიტყვის ნამდვილი მნიშვნელობით. კაპიტალიზმს ახრჩობს უღრმესი კრიზისი, იზრდება უმუშევართა არმია, მუშათა ათეული მილიონ ბი რჩებიან გარიყულნი საწარმოო აპარატის გადატვირთვისა და საკრიზისო რაციონალიზაციის გამო. „ამ ჟამად კაპიტალისტურ საზოგადოებაში უფლება მუშაობაზე პრივილეგიით იქცევა, რომელსაც ფაშოზში იყენებს მუშათა კლასის რიგებში გათიშვის შესატანად. ბურჟუაზია ართმევს ამ ადამიანთა მილიონებს დახმარებებს, აარსებს მათთვის იძულებითი შრომის ბანაკებს, შეგნებულად, წინასწარი გამოანგარიშებით აყენებს მათ ისეთ მდგომარეობაში, რომ მას ექნეს ზარბაზნის ხორცი ომისათვის: „წარმოებაში მომუშავეებს აყენებს სამხედრო-საკატორგო რეჟიმის პირობებში“ (მანუილსკი); აი რატომაც ახალგაზრდობა საშინელ მდგომარეობაში. პური აო არის. ამავე დროს ბედლები ხორბლით გაჭედილია. არ არის ფეხსაცმელები, ამავე დროს ფეხსაცმელი ვეღარ ეტევა საწყობებში. არ არის ნახშირი, იოვლივ კი ნახშირის მთები დგას. არ არის სამუშაო, ირგვლივ კი უზარმაზარი ტექნიკური შესაძლებლობანია, ერთი ფეხის დასაბიჯებელი ადგილიც არ არის, და ამა ვედროს ასე გრცელი და უზარმაზარი ქვეყანაა. თუ ახალგაზრდას აქვს სპეციალობა, მას არ აქვს სამუშაო. ვისაც სპეციალობა არა აქვს ის ხომსამუდამოდ განწირულია: ვერ ისწავლის, ვერ იმუშავეს ვერ იცხოვრებს. თუ ახალგაზრდას აქვს დიპლომი სამაგიეროდ მას არ აქვს მომავალი. აი წერილები იმ შემორანდუმიდ ნ, რომელიც უმუშევარ ახალგაზრდობის დეფეგაციამ გადასცა ერთა ლივასთან არსებულ შრომის საერთაშორისო ბაურობს. ახალგაზრდა იყენერი წერს: „...მე ოცი წლისა ვარ. დავამთავრე ტექნიკური სასწავლებელი. მამაჩემი, პატარა მოსამსახურე წელზე ფეხს იდგამდა რათა ინყენერი გამოვსულიყავი. და მერე რა? შარშან მოვარხებრე მოვწყობილი-

ყავ შავ მუშად ქვის სატეხში. ამ ქამად უმუშევრი ვარ“. მეღენელი ახალგაზრდა მუშა წერს: „ეკონომიური აყვავების დროს მე ვმუშაობდი გარაჟში ფონტეხეხლოს მახლობლად. ძალიან ბევრი სამუშაო იყო. როცა უმუშევრობა დაიწყო მე ყველაზე ადრე დავკარგე სამუშაო. მცირეოდენი შემონახული ფულიც მალე გადახა, დავიწყე ნივთების გაყიდვა, რომ თავი გამომეკვება და ერთ მშვენიერ დღეს აღარც ფული, აღარც ნივთი მე აღარ მქონდა. მე მშიერი ვარ. უნდა გესმოდეთ რას ნიშნავს იყო მშიერი და სიცარიელეს გრძნობდე კუჭში. ეს საშინელი განცდაა. ასე მგონია ყველა სასიცოცხლო ძალა ნელნელა მეცლება და სისხლის მიმოქცევა ნელდება. ხახა და ყელი მიშრება. თავი მტკივა, მშია!“

„იუმანიტეს“ ანკეტის პასუხად ტრუვილელი ახალგაზრდა მუშა წერს: „მე ახალგაზრდა მუშა ვარ, მშენებელი, უმუშევარი. ვცხოვრობ ტრუვილში, მაგრამ აქ არაა არავითარი იმედი სამუშაოს მიღების; თუ სადმე აღმოჩნდა სამუშაო—მას ძლიერ ფაშისტური ორგანიზაციის „პატრიოტულ ახალგაზრდობის“ წარმომადგენლებს. მე მარტო არა ვარ, ჩვენ ბევრი ვართ, მაგრამ ბევრმა ახალგაზრდამ ჯერ კიდევ არ იცის, რომ ბურჟუაზია, რომელიც ნეზერობს პლიაჟებზე, რომელიც განცხრობით ცხოვრობს—ფანტავს იმ ფულს, რომელიც ჩვენ წაგვართვა, მე ვნახე დოვილოში სიტროენი, კიპი და სტავუკი, ვნახე მათი თავის შექცევა მაღალი წრის მიძაგებთან *) და ყველაფერი ეს ჩვენს ხარჯზეა: მე ვნახე სიტროენი, მთვრალი, როგორც ღორი. ის გამოდიოდა კაზინოდან დილის ხუთ საათზე, იმ დღეს წაეგო მას სამი მილიონი. ჩვენ ვცხოვრობთ ქვეყანაში, სადაც არის სიმდიდრე და განცხრობა, არის დიდებული სახლები, მდიდრული ვილლები, მაგრამ ჩვენ ვიხოცებით სიმშლით.“

აი ფაქტები, რომელნიც ხმამაღლა ლაპარაკობენ. ჟურო მეტიც, ხმამაღლა ყვირიან იმის შესახებ, რომ კაპიტალიზმმა ახალგაზრდობა ბნელ, გამოუვალ ლაბირინტში მოაქცია, კრიზისის საშინელ ჯურღმულში გამოამწყვდი. ის ნი არ არიან გამონაკლისები, ასე გმინავს ახალგაზრდობა ყველა კაპიტალისტურ ქალაქების ქუჩებში გადატაკებულ სოფლებში. ამიტომ არაა შემთხვევითი, რომ შეტევის იდეა მწიფდება ახალგაზრდობის შეგნებაში, ისინი რწმუნდებიან, რომ საჭიროა ბრძოლა და ამ ბრძოლის სახლოვანი მედროშე კომუნისტური პარტია და მისი უახლოესი თანამშემწე—კომკავშირია. ამიტომ იზრდება ახალგაზრდობის ლტოლვა კომკავშირისაკენ, იზრდება და ფართოვდება ახალგაზრდათა კომუნისტური ინტერნაციონალის რიგები. ცხოვრების მწარე პრაქტიკამ უჩვენა ახალგაზრდობას, რომ ფაშიზმი მისი ველური და უბოროტესი მტერია.

* *

ჩვენ ზემოდ ვთქვით, რომ ახალგაზრდობის ამ ტრაგედიასთან შედარებით მნიშვნელობა და ფერი დაკარგეს ქარსულის ყველა ტრაგედიებმა: მეცხრამეტე საუკუნის ახალგაზრდა ადამიანის ტანჯვა და ნალველი, რომლითაც კლასიკოსებმა

*) სიტროენი—მფლობელი საფრანგეთის მსხვილი საავტომობილო ფირმისა, შემდეგში გაკოტრდა კიპი—პარიზის მოლიციის უფილი პრეზიდენტი. სტავუკი—ცნობილი აფერისტი, რომელმაც თავი მოიკლა თუ მოჰლეს — გამოურყვევლი.

ყელამდე ააყვავეს ლიტერატურა ხშირად მხოლოდ ტრაგიკული პროზა იყო. ისინი ჩიოდნენ, წუწუნებდნენ, ტიროდნენ, დალუპვაზე და თვითმკვლელობაზე ოცნებობდნენ მაგრამ მაინც არ ინატრებდნენ იმ მდგომარეობას, რომელშიაც დღეს იმყოფება მათი სამშობლოს ახალგაზრდობა. თუნდაც იგივე საფრანგეთი აიღეთ. მსოფლიო სევდა, რომელზედაც კენესოდა მეცხრამეტე საუკუნე — ბავშვური თავის შექცევაა ამ სოციალ-პოლიტიკურ მასაურ ტრაგედიასთან შედარებით, როცა ილუზია ახალგაზრდობა. შატობრიანი, ალფრედ მიუსე, ალფრედ დე-ვინი ახალგაზრდა ადამიანის ინდივიდუალურ ტრაგედიას გამოხატავენ, და თითქო ახალგაზრდობას ამ რომანტიულ ნაღველსავე კიდევ აქეზებდნენ, ღამაზე ფერებში უჩვენებდნენ მას. კომუნისტი პოლ ვაიან კუტიურიე კი ახალგაზრდობის მასიურ, სოციალურ ტრაგედიას გვიჩვენებს, ეპოქას ხატავს, როცა ახალგაზრდობა უბედურებად გადაიქცა და ამ მდგომარეობისადმი ბრძოლისავე მოუწოდებს. ეს მართლაც საუცხოოა წიგნია უბრალო და მკაცრია მისი სათაურიც: „უბედურებაა იყო ახალგაზრდა“. ამ წიგნში ავტორმა შეკრიბა მასალები საფრანგეთის მუშურ და ინტელიგენტურ ახალგაზრდობის ცხოვრების შესახებ; იგი წერს:

„ახალგაზრდობას ომის წინ შეეძლო ცხოვრება.

„ახალგაზრდობას ომის დროს ელოდა მხოლოდ სიკვდილი.

„ახალგაზრდობას დღეს — გააჩნია მხოლოდ სილატაკი.

„თქვენი ბედნიერება ისაა, რომ ახალგაზრდები ხართ“, ეუბნებოდნენ წინაღ მომხრეები ახალგაზრდებს.

ახლა კი აღარაა ასე! დღეს ახალგაზრდობა უბედურებას ნიშნავს. ეს საშინელებაა, ეს ბუნების კანონებს თავდაყირა, დაყენებაა, მაგრამ ეს ასეა“.

და მართლაც საშინელებაა ეს.

ევროპის მატერიკს, ბურჟუაზიულ მსოფლიოს ტერიტორიას, საუკუნეებში ოფლითა და ცრემლით მორწყულს, სისხლით გაჟღენთილს მიწას, სადაც უსამშობლოთა ძველებია ჩაღეწილი, როდესაც ისინი „სამშობლოსათვის“ იბრძოდნენ რომელიც მოფენილია იმათი საფლავებით, ვინც ტირიანია იმსხვერპლა — ახალი გაუგონარი ველურობა უჩვენა მეოცე საუკუნემ, იმპერიალიზმმა. ამ ველურობის შემოქმედი საერთაშორისო იმპერიალისტური ყაჩაღები არიან, რომელნიც კრპისა და ტისენის ველურ მადას, მოგების წყურვილს სამშობლოს სიყვარულად ნათლავენ. რა ახსოვს ბურჟუაზიულ ისტორიას გაიდგეგმვის მეტი მაგრამ მისი წარსული ეპოქა მაინც აკანკალდებოდა, მაინც შეკრთებოდა მეოცე საუკუნის საშინელებათა წინაშე. ახალგაზრდობას დაავიწყდა ღიმილი, მას აღარ უხარია აღარც გაზაფხული, აღარც სიცოცხლე უხარია. მას მხოლოდ სიზმარში კი ეჩვეება და აგონებდა, რომ არსებობს საბჭოების ქვეყანა, სადაც ცხოვრება მზიანია, ნათელია, თავისუფალი; და ბრძოლისათვის ირაზმება ის.

რა არის ამასთან შედარებით მეცხრამეტე საუკუნის ახალგაზრდა ადამიანის ტრაგედია, რომელიც ფაქტიურად ზედმეტი ადამიანი იყო? საფრანგეთის მწერალს შატობრიანს ადამიანის ტანჯვა უნდოდა ეჩვენებინა. მისი „რენე“ ამ მიზნითაა დაწერილი. მაგრამ რენეს ტანჯვა ეს ვერტერის და მანფრედის სულიერი სწეულებითაა გამოწვეული, მათივე მგზავრია; რენეს ტრაგედია მარტოობის ტრაგედიაა, მეგობარი არა ჰყავს მას, დედა მოუკვდა, როცა ის დაიბადა იმ დღეს.

ნაღვლიანი და უკმაყოფილო იგი რწმუნდება, რომ ამ ჭკვეყნად ცხოვრება ამაოებაა და მონასტერში აპირებს წასვლას, ბოლოს ესეც გადაიფიქრა, მოგზაურობას მიჰყო ხელი; ბოლოს თავის მოკვლა გადაწყვიტა. დამ უარი ათქმევინა ამ განზრახვაზე. მისი და ამელი წავიდა მონასტერში. მას თურმე არა ძმური სიყვარულით უყვარდა რენე და ამისთვის დასაჯა თავის თავი, ასკეტიზმში იბოვა გამოსავალი. რელიგიით დაიმშვიდეს სული რენემაც და ამელიმაც. ამელი წერდა მონასტრიდან რენეს: „როდესაც მესმის ქარიშხალთა ტეხვა და ზღვის ფრინველი ჩემს ფანჯარას ეხეთქება, მე სარალო ციური მტრედი იმაზე ვფიქრობ, თუ რა ბედნიერი ვარ, რომ ვპოვე ქარიშხლების წინააღმდეგ თავშესაფარი. აქ არის საღვთო მთა, მაღალი მწვერვალი, საიდანაც ისმის ჭკვეყნის უკანასკნელი ხმაურობა და ცის პირველი გზლობა. აქ რელიგია ტკბილ ნანას ეუბნება მგრძნობიარე სულს: ყველაზე გნებიან სიყვარულს სცვლის მხურვალე უმანკოების მგზავლი რაღაც გრძნობით, რომელშიაც შეერთებულია საყვარელი და ქალწული; იგი აწმინდავებს ოხვრას; ხრწნად ალს გარდაჰქმნის უძილო ალად: გულში დარჩენილ მღელვარებასა და ენებიანობას, დამშვიდებს რომ ეძიებს, და ჩასაქრობად წარმართვ, სიცოცხლის ნაშთს იგი საოცრად ურთავს თავის სიმშვიდესა და უმანკოებას“.

აი ესაა სულ. და ამას გარდა ეს ბურჟუაზიულ ახალგაზრდობის ტრაგედიაა, რომელსაც არსებობისათვის ბრძოლა არ უხდებოდა, შატობრიანიც, როგორც რეაქციონური მწერალი მას კათოლიციზმით ამშვიდებდა. ჩვენ ასეთ ტრაგედიებზე არა ვლაპარაკობთ. არც ასეთ ახალგაზრდობაზე, არც ვერტერის სანტიმენტალობაზე, არც მანფრედის ზეკაცურ ნაღველზე, არც რენეს ასკეტიზმზე ვლაპარაკობთ ჩვენ. ამისი საუკუნე, მეცხრამეტე საუკუნე წავიდა და თავისი ნაღველიც თან წაიღო. ახალმა საუკუნემ უფრო მეტად „ისახელა“ თავი, მან კიდევ უფრო წარსულთან შედარებით გააუარესა პროლეტარულ ახალგაზრდობის ცხოვრება, ეკონომიური ნიადაგი, ცხოვრების საფუძველი ფეხქვეშ გამოაცალა.

პოლ ვაიან კუტიურიეს წიგნში ნათლადაა ეს ნაჩვენები. და ამავე დროს ეს არ არის მხატვრული ნაწარმოები. ეს ფანტაზიის ნაყოფი არ არის. ეს მწარეა, სინამდვილეა, რეალური, მაგრამ საშინელი და შემზარავი.

კუტიურიეს წიგნი მხოლოდ საფრანგეთს არ ეხება. აქ მთელი იმპერიალისტური ჭკვეყნების ახალგაზრდობა გამოდის და ლაპარაკობს თავის გაჭირვებაზე, თავია მწარე ბედზე. წიგნი გვიჩვენებს იმას თუ რა მისცა ფაშიზმმა ახალგაზრდობას. იტალიაში ახალგაზრდობას პური წაართვეს, სამაგიეროდ ამოცანად დააყენეს „შექმნან ახალგაზრდობისათვის მისტიკა“, „ებრძოლონ ახალგაზრდობის მატერიალისტურ განწყობილებებს“, ეს იდეოლოგიური საწაქლავე, ეს მისტიკური შხაჩი სწორედ იმისთვისაა საჭირო, რომ ქანცგაწყვეტილი ახალგაზრდობის თვლი აარიდონ დღევანდელ სინამდვილეს, აღზარდონ და მოამზადონ მისგან საზარბაზნე ხორცი. ახალგაზრდობა კი იბრძვის, ღელავს, ყოველშემთხვევაში ბრძოლისათვის ემზადება. ჭეჭა-ჭუხილი ახლოვდება, მეხთა მრიდი საჭიროა. იტალიის ფაშისტები ფიქრობენ, რომ ეს მეხთა მრიდი—ნაციონალური მისტიკაა, ფაშისტური მისტიკაა.

ამ საწამლავს უხვად იყენებს გერმანიის ფაშიზმიც. გერმანიაში ჩვიდმეტი

მილიონი ახალგაზრდაა. აქედან რეალისტისი უკვე უსახლკარო მაწანწალადაა გადაქცეული. ფაშიზმი იბრძვის ახალგაზრდობისათვის, მას სჭირდება საზარბაზნე ხორცი მომავალ სამხედრო ავანტურებისათვის, სწორედ ამისთვისაა დაარსებული ახალგაზრდობის ფაშისტური ორგანიზაცია — „ჰიტლერ-იუვენდი“. ეს ორგანიზაცია უნეში და ბრყეული დისციპლინის ყაზარმა, სადაც ტარდება ახალგაზრდობის მილიტარიზაცია. კომკავშირის სახელის ხსენებაც კი აკრძალულია, კომუნიზმი ანათემასაა მიცემული, ტელმანი დაპატიმრებულია, გერმანიაა დაპატიმრებული. სატუსაღოში ზის გერმანია, მარქსის, ენგელსის, ჰენეს, ლიბკნეხტის სამშობლო, „კომუნისტური მახიფესტის“ და თავისუფლები სამშობლო. მთლიან საკონცენტრაციო ბანაკად, სულის და სხეულის ბასტილიად გადაიქცა გერმანია.

კუტიურიეს წიგნი მარტო მუშა ახალგაზრდობას არ ენება, აქაა სტუდენტობაც. აქ ჩვენ ვკითხულობთ ქალთა შესახებაც, რომელნიც კიდევ უფრო დაიმონა და დაჩაგრა ფაშიზმა.

და გარდა ამისა ისაა შესანიშნავი კუტიურიეს წიგნში, რომ აქ არის ნაჩვენები თუ როგორ ემხადება ბრძოლისათვის ახალგაზრდობა. წიგნში მოთავსებულია იმათი ანკეტებიც ვინც უკვე მზადაა გავიდეს ბრძოლის ველზე იმპერიალიზმის წინაღმდეგ.

პარიზელი ახალგაზრდა მუშა წერს:

„...ახლა მე უკვე ვიცი ბრძოლა. მე ვნახე პოლიციელების შემოტევა, ვნახე დაჭრილები ჩემს ირგვლივ. ჩემი რევოლუციური აღზრდა აქედან დაიწყო“

კორსიკელი მოსწავლეების ჯგუფი წერს:

„არა, ვაჯამებთ რა ყველაფერს, ჩვენ მაინც ვამბობთ: ბედნიერებაა იყო ახალგაზრდა“.

და ეს ბედნიერება — ბრძოლაა. „ძირს განწირულება — დასკვნის კუტიურიე — საფრანგეთის ახალგაზრდობას უნდა იცოცხლოს. მას სურს გადაარჩინოს კულტურა, რომელიც განსაცდელში იმყოფება, საფრანგეთის ახალგაზრდობას სურს იბრძოლოს საფრანგეთისათვის.“

დიახ, იქ ახალგაზრდათ ყოფნა — უბედურებაა, მაგრამ პესიმიზმი, განწირულება, უიმედობა მაინც არ ვარგა, ცუდი იარაღია ეს — ასე ლაპარაკობს კუტიურიეს შესანიშნავი წიგნი. და ამავე დროს ის ბრძოლისაკენაც მოგვიწოდებს, ამ ბრძოლის გზებზეც მიგვითითებს. ამ ბრძოლაში ახალგაზრდობას, ახალგაზრდობის მთლიან ფრონტს წინ კომკავშირი წაუძღვება, საზღვარგარეთის გმირული კომკავშირი, უახლოესი თანაშემწე კომინტერნის სექციებისა.

ასეთი შესანიშნავი წიგნი დასწერა ფრანგმა კომუნისტმა პოლ-ვიან კუტიურიემ. წიგნი ბურჟუაზიულ ეპოქის ახალგაზრდობის მატერიალურ, სულიერ და იდეურ მდგომარეობის ნათელ სურათს იძლევა.

საკავშირო კონსუტაქცია

როგორ მოვაწყოთ მართებულად კომკავშირში მიღების გაფორმება?*)

საკ. ალკკ რიგებში შემსვლელი საკ. ალკკ პირველადი ორგანიზაციის მდივნისაგან ან კომორგისაგან ღებულობს ანკეტა-განცხადებას საკ. ალკკ ცენტრალური კომიტეტის ფორმის მიხედვით. საკ. ალკკ კომიტეტის მდივანმა ან კომორგმა შემსვლელს უნდა განუმარტოს, როგორ უნდა შეავსოს მან ანკეტა, განსაკუთრებით გრაფები, „სოციალური მდგომარეობა“ და „სოციალური წარმოშობა“ მხედველობაში უნდა ვიქონიოთ, რომ ანკეტა-განცხადების საფუძველზე საკ. ალკკ რაიკომი აესებს პირად და სააღრიცხვო ბარათს, აგრეთვე კომკავშირულ ბილეთს, ხოლო პირადი ბარათების საფუძველზე სდგება სტატისტიკური ანგარიში. და თუ ანკეტა-განცხადება კომკავშირში შესვლის შესახებ სწორად არ შეივსო, სწორად არ იქნება შედგენილი პირადი ბარათი, მაშასადამე სწორად არ შეიძლება სტატისტიკური ანგარიში ორგანიზაციის შემადგენლობაზე. ხშირად გრაფა „სოციალური წარმოშობა“ არა სწორად ივსება, სწერენ ასე: „გლეხი“. რა გლეხი? არის გლეხი შეძლებული, საშუალო, ღარიბი. საჭიროა ზუსტად აღინიშნოს, ან სწერენ: „მოსამსახურის შეილი“, ხოლო რა მოსამსახურის—გამოურკვეველია. საჭიროა ზუსტად აღინიშნოს, რა მოსამსახურეა და სად მუშაობდა. კომკავშირში შევსებული ანკეტა-განცხადების მიღების შემდეგ საკ. ალკკ კომიტეტის მდივანი ან კომორგზ ვალდებულია შეამოწმოს, სწორად არის თუ არა შევსებული ყველა გრაფა არა მარტო ფორმის მიხედვით, არამედ არსებითაც.

მას შემდეგ, რაც პირველადი ორგანიზაციამ საერთო კრებაზე განიხილა განცხადება კომკავშირში მიღების შესახებ, ანკეტაში ჩაიწერება კრების გადაწყვეტილება. საკ. ალკკ რაიკომში იგზავნება ანკეტა-განცხადება და ცნობა საერთო კრების მიერ კომკავშირში მიღებული სოციალური წარმოშობის შესახებ.

საკ. ალკკ რაიკომში უწინარეს ყოვლისა უნდა შეამოწმონ ანკეტა-განცხადების შევსების სისწორე და სიზუსტე. თუ ანკეტა-განცხადება ზუსტად არ არის შევსებული დაუყონებლივ უნდა გაგზავნონ იგი უკანვე და არ უნდა დაუცადონ რაიკომის ბიუროს სხდომას. თუ რაიმე ბუნდოვანია, უნდა მოითხოვოს დამატებით ცნობები.

რაიკომის ბიუროს სხდომის წინ რაიკომის მდივანი უნდა გაეცნოს საქმეებს მიღებაზე. როგორც წესი ის ამხანაგები, რომელთაც შეიტანეს განცხადება კომკავშირში მიღების შესახებ უნდა დაესწონ საკ. ალკკ რაიკომის ბიუროს სხდომას.

საკ. ალკკ რაიკომის ბიუროს გადაწყვეტილების შემდეგ 2-3 დღის განმავლობაში გაფორმდება პირადი და სააღრიცხვო ბარათები და გამოიწერება კომკავშირული ბილეთი, რაიკომის მდივანმა პირადად უნდა შეამოწმოს პირადი და სააღრიცხვო ბარათების, აგრეთვე კომკავშირული ბილეთის ან დროებითი მოწმობის შევსების სისწორე.

კომკავშირულ ბილეთს ხელს აწერს საკ. ალკკ რაიკომის მდივანი. ხელმოწერის შემდეგ ბილეთზე დასმულ უნდა იქნას რაიკომის ბეჭედი და ბილეთი გადაეცემა პირადად საკავშირო ა. ლ. კ. კ. ახლად მიღებულ წევრს. მხოლოდ გან-

*) ჟურნალი „ივესტია“—საკ. ა. ლ. კ. კ. ცენტ. კომიტეტის ორგანო.

საკუთრებულ შემთხვევაში შეიძლება საწევრო ბილეთი გაიგზავნოს საგანგებო პირის ან საკ. ალკკ კომიტეტის მდივნის ან კომორგის მეშვეობით.

პირადი ბა ათები ინახება საკ. ალკკ რაიკომში—დასურთულ განჯინაში და განაწილებულ უნდა იქნას პირველადი ორგანიზაციების მიხედვით. სააღრიცხვო ბარათი ინახება პირველად ორგანიზაციაში.

საჭიროა თუ არა პირველადი ორგანიზაციების კრებებების ოქმების წმარა და მათი გაზიზავნა კომკავშირის რაიკომში?

პირველადი ორგანიზაციის ყოველ კრებაზე უნდა შესდგეს ოქმი. კრების ოქმში უნდა ჩაიწეროს, რა საკითხები გადასჭრა და რა გადაწყვეტილებანი მიიღო პირველადი ორგანიზაციამ, რა კითხვები მისცეს მომხსენებელს დასწრეებმა. ოქმში შეტანილ უნდა იქნას აგრეთვე კომკავშირელთა ყველა წინადადება, რომლებიც კრებაში მიიღო.

კრებაზევე უნდა იქნას საბოლოოდ ფორმულირებული გადაწყვეტილებანი ყველა განხილულ საკითხებზე და საბოლოო რედაქციისათვის არ უნდა გადაეცეს კომისიას ან ცალკეულ ამხანაგებს.

პირველადი ორგანიზაციის კომიტეტის მდივანმა ან კომორგმა, აგრეთვე კრების თავმჯდომარემ თვალყური უნდა ადევნოს იმას, რომ კრების ოქმი სწორად დაიწეროს, და არ შეიქმნას ისეთი მდგომარეობა, როცა კრებამ ერთი გადაწყვეტილება მიიღო, ოქმში კი სწერია მეორე—დაუდევრობის ან უტოლინარობის გამო.

საერთო კრების ოქმის დედანი ინახება პირველად ორგანიზაციაში ასლი იგზავნება კომკავშირის რაიონულ კომიტეტში. თუ პირველადი ორგანიზაციის გადაწყვეტილებაში არის საკითხები, რომლებიც რაიკომის ბიურომ უნდა დაამტკიცოს (გადაწყვეტილება საკ. ალკკ რიგებიდან გარიცხვაზე, გადაწყვეტილებ-კომკავშირული ბილეთის დაკარგვაზე, კომკავშირელებისათვის საკავშირო სასჯელის დადებით და ა. შ.), საჭიროა ოქმის ამონაწერის გადაგზავნა რაიკომში ამ საკითხზე არსებულ დანარჩენ მასალასთან ერთად.

ჩვენი რაიკომების ზოგიერთი მუშაკი ქედმაღლურად ეკიდება პირველად ორგანიზაციების კრებების ოქმებს.

თუ პირველადი ორგანიზაციები თავის ოქმებს გზავნიდნენ რაიკომში, მაგრამ არ ლებულობდნენ მითითებებს მათ შესახებ, ისინი რწმუნდებოდნენ იმაში, რომ ამ ოქმებს გზავნიდნენ რაიკომში, მაგრამ არ ამოწმებდნენ მათ გავზავნას რაიკომში. აქედან წარმოსდგება სწორედ ოქმების დაუდევრად გაფორმება პირველად ორგანიზაციებში. კომკავშირის რაიკომმა უნდა მოაწყოს პირველადი ორგანიზაციებისაგან მიღებულ ყველა ოქმის აუცილებელი კითხვა და მისცეს მათ შესახებ თავისი მითითებანი, ხოლო პირველადი ორგანიზაციების მიერ აღძრული ცალკეული საკითხები გადაიტანოს რაიკომის ბიუროს სხდომაზე.

თუ რაიონში პირველადი კომკავშირული ორგანიზაციების დიდი რაოდენობაა, საჭიროა შტატგარეშე აქტივის გამოყენება ოქმების გადასათვლიერებლად. ოქმების ყურადღებით გადათვლიერება ხელს შეუწყობს კომკავშირის რაიონულ კომიტეტს გამოავლინოს ნაკლოვანებანი პირველადი ორგანიზაციების მუშაობაში და გამოასწოროს ისინი.

სარედაქციო კოლეგია: ა. მგელაძე (პ/მ. რედაქტორი) მლ. დემაძე, ალ. მახარაძე, დ. მხედლიშვილი (პ/მ. მდივანი) ა. ზანდუჩია, კ. შენგელია, ბ. ლელინი და შ. ზოფსაძე



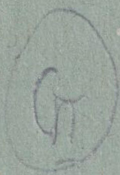
ეროვნული საკვლეპრო
ბიბლიოთეკა

ბიბლიოთეკის რეგისტრაციის № 10225, შეკვეთის № 3611. ტირაჟი 12.000.

ბეჭდვა „კომუნიკატი-სა“, კაზოს ქ. № 68.

5 983
1936

ფასი 50 ჯსს.



Ж У Р Н А Л
„АХАЛГАЗРДА БОЛЬШЕВИКИ“

Орган ЦК КП (б) Грузии

№ 1. Январь
